

บทที่ 7

สามมหาราชาจักรทีคลอนแคลนกับปัญหาตะวันออก ประเทศครุสเชีย

รัสเซียเริ่มเข้ามาพัวพันกับความเป็นไปของกรุงเมืองตะวันตกโดยแท้จริงในสมัยของ沙皇ปีเตอร์ (Peter the Great ค.ศ. 1689—1725) พระองค์ทรงพัฒนารัสเซียให้คืบหน้าในด้านวัฒนธรรมและการเมือง ได้นำเอาชาวสกอตช์นายพลกอร์ดอน (Gordon) เข้ามาช่วยปรับปรุงกองทัพ จนในที่สุด กองทัพรัสเซียสามารถขยับเหนือสวีเดน ซึ่งเป็นมหาอำนาจในขณะนั้นได้สำเร็จ และยังมีผลให้รัสเซียแผ่ขยายอิทธิพลเข้ามายังด้านตะวันออก ครอบครองแลทเวีย อัลฟ์เวเนีย อินเกอร์ย คาโรเลีย และบางส่วนของพินแลนด์ ด้วยแรงงานชาวพากใช้ประองค์สามารถสร้างเมืองหลวงเช่นที่ปีเตอร์สเบิร์ก (เลนินกราด) ได้สำเร็จ พระเจ้าปีเตอร์ทรงเดินทางหาความรู้จากประเทศต่างๆ ของตะวันตก อาทิ ยอรมันแลนด์ และอังกฤษ ทรงเข้าไปศึกษางานแทนทุกอย่างด้วยตนเอง เช่น เป็นคนงานต่อเรือของอังกฤษ เป็นต้น ในขณะเดียวกัน ได้มีคนบางกลุ่มแสดงความไม่พอใจในนโยบาย “westernizing” ของพระองค์ ถึงกับก่อการกบฏขึ้น แต่พระองค์ก็สามารถควบคุมสถานการณ์ได้อย่างรวดเร็ว พระองค์ได้ชี้อ้วว่าโทรศัพย์เนื่องจากทรงกำจัดบุคคลทุกคนที่ขัดขวางนโยบายของพระองค์ แม้แต่พระมเหศและโอลิฟ กล่าวโดยทั่วไป การดำเนินงานของพระองค์ให้ผลดีทึ่ในด้านกองทัพยกกองทัพเรือ การศึกษา การคมนาคม ตลอดจนถึงการปกครองท้องถิ่น เช่นการยกเลิกสภาพอาชีวะ เป็นสถาบันของพวกรชชันเจ้าของที่ดินไปเสีย พร้อนกับทรงก่อตั้งชั้นราษฎร์กลุ่มใหม่ที่จังรักภักดีต่อพระองค์ขึ้นทำงานแทน พระองค์ทรงกำจัดสถาบันทุกอย่างที่เป็นเครื่องหมายของระบบเก่าแม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อย เช่น การไว้วนวนเครา

การพัฒนาประเทศเพื่อให้เจริญเท่าเทียมกับตะวันตก ดำเนินต่อมาอีกในสมัยของพระราชินีแคทเธอริน (Catherine the Great ค.ศ. 1762—1796) พระราชินีทรงติดตามงานเขียนของกลุ่มนักปรัชญาแนวหน้าของยุโรป เช่น วอลเตอร์ ในขณะเดียวกันยังคงใช้ผลจากการพัฒนาประเทศไปสู่การขยายอำนาจเฉกเช่นพระเจ้าปีเตอร์ รัสเซียเข้าพัวพันในสหภาพกับดูร์ก จนมีอิทธิพลเหนือแคว้นคาร์เมีย ได้ดินแดนบางส่วนของโปแลนด์ การพัฒนาประเทศจึงดูเป็นสิ่งปัจุบันเพื่อให้ได้มาซึ่งการขยายอำนาจ มากกว่าการปกคลองตนเองของประชาชน หรือเพื่อความอยู่ดีกินดีของประชาชน

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เมื่อรัฐบาลได้ใช้ความคิดใหม่เพื่อสนองจุดประสงค์แท้จริงของตน แต่รัฐบาลไม่สามารถจะหยุดยั้งความคิดของประชาชนได้ ศตวรรษที่ 19 ของรัสเซียจึงหนีไม่พ้นจากความสับสนวุ่นวายของแนวความคิดต่าง ๆ ของยุโรปไปได้

อเล็กซานเดอร์ 1 (ค.ศ. 1801—1825) คันเป็นจำนวนมากฝ่าความหวังไว้กับพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ 1 พระองค์หนุ่มแน่นเมื่อขึ้นครองราชย์ในปี 1801 และยังมีความคิดเสริมเพิ่มเติมให้รับอิทธิพลจากอาจารย์ที่ปรึกษาชาวสวิสชื่อ César La Harpe ผู้สร้างกัดอยู่ในกลุ่ม “นักปรัชญา” เช่นกัน พระเจ้าชาร์ทร็องชั่นซึ่งที่จะกล่าวถึงสิทธิของประชาชน และข้อผูกพันที่กษัตริย์จะมีต่อประชาชน ทรงรู้จักผลงานของอลแตร์ รุสโซ และนักคิดอื่น ๆ ของยุครุ่งโรจน์ทางบัญญາเบ็นอย่างดี และยังมีความกระตือรือล้นที่จะนำความคิดเหล่านั้นมาใช้ในการปกครองเพื่อรัสเซีย แต่เวลาได้พิสูจน์ให้เห็นว่าความคิดเรื่องเสริมของพระองค์ยังไม่มีอิทธิพลมากเท่ากับความคิดเรื่องศาสนาที่ได้มาจากการ Madame Krudener ซึ่งเป็นลักษณะทั่วไปของกษัตริย์ของรัสเซีย

เมื่อขึ้นครองราชย์ พระองค์ทรงตั้งคณะกรรมการให้คำปรึกษาขั้นชุดหนึ่งเรียกว่า Informal Committee คณะกรรมการชุดนี้ประกอบด้วยคนหนุ่มယุคใหม่ ที่มีความคิดเสริมเพิ่ม และประสงค์จะเห็นการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในรัสเซียอย่างแท้จริง ได้ยกเลิกระบบต่างๆ ที่ขัดขวางพิเศษที่ชาร์พอลตั้งขึ้น นักโภคการเมืองเป็นจำนวนมากถูกปล่อยตัว พวකที่เคยถูกเนรเทศไปใช้บริการได้รับอิสรภาพที่จะเดินทางไปที่ใดก็ได้ ยกเลิกการลดโทษหรือการสอบสวนด้วยวิธีโบราณ หนังสือต่างประเทศได้วันอนุญาตให้วางขายได้อย่างเสรี มีมหาวิทยาลัยใหม่ ๆ ก่อตั้งขึ้น ระบบโรงเรียนมัธยมได้มีการเริ่มต้นเช่นกัน

นักกฎหมายเป็นเรื่องสำคัญเช่นกันที่พระเจ้าชาร์ทรงคำนึงถึง ห้องรับนบ gerezhukij และสังคมของรัสเซียแม้ ในสมัยนี้ 1815 ยังคงเป็นแบบพื้ดล ประชาชนส่วนใหญ่เป็นพวกราชสัตติที่ดินซึ่งในยุโรปเกือนจะหมดไปแล้ว ยังไประวันนี้พวกราชสัตติที่ดินเหล่านี้ยังมีสภาพที่เร渥ร้าย ถูกผูกพันด้วยพันธนาณะระบบพื้ดลหนักกว่าที่เคยมีมาในประเทศอื่น ๆ ห้องต้องมีหน้าที่ผูกมัดกับเจ้าของที่ดิน และยังต้องเสียภาษีอย่างรุนแรงอีกด้วย ชาร์อเล็กซานเดอร์พยายามจะเลิกพันธนาณะที่ล้าสมัยนี้เสียทรงออกกฎหมายมาช่วยพวกราชสัตติที่ดิน กล่าวกันว่ามีทาสสัตติที่ดินได้รับอิสรภาพถึงประมาณ 50,000 คน ในสมัยของพระองค์ แต่จากทาสสัตติที่ดินหันหมดประมาณ 50,000,000 คน จึงทำให้กับภัยไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง เพียงแต่รู้ว่าพระเจ้าชาร์ ได้คำนึงและทราบถึงนักกฎหมายเป็นอย่างดี พวkJเจ้าของที่ดินมองดูการกระทำการของพระองค์ด้วยความไม่พอใจ จึงใช้อิทธิพลที่ยังมีอยู่อีกมากทำการขัดขวางจนเป็นผลพระเจ้าชาร์มีสามารถจะใช้กำลังบังคับบรรดาเจ้าของที่ดินให้ทำตามได้ทั่วถึง เนื่องจากที่ประเทศกรังไทร์ ไฟศาสนาก พะองค์จึงไม่สามารถทำอะไรได้เลยในบัน្តปลาย “การพัฒนาประเทศจากเบื้องบน” ต้องล้มเลิกเมื่อเกิดสิ่งกรรมมาโนะเปลี่ยน รัฐบาลต้องการเงินจำเป็นต้องยอมตามความประสงค์ของเจ้าของที่ดินในที่สุด

มิใช่แต่เพียงการเปลี่ยนแปลงภายในประเทศ ในสมัยนี้รัสเซียได้ก้าวขึ้นมาเป็นมหาอำนาจ ชนบทของยุโรปอีกด้วย จากข้อตกลงที่สตอกholm ไปเลียนในปี 1807 รัสเซียมีอิสระที่จะเข้าแทรกแซง ด้านครุภัณฑ์ และยังได้ยึดเบรสต์เบล็อกในปี 1812 ระหว่าง 1808 – 1809 คินเดนพีนแลนด์ทั้งหมดเข้ารวมอยู่ในอาณาจักรรัสเซีย ยังมีชื่อเสียงมากขึ้นเมื่อมีชัยกองทัพโนโ娃สโตร์บี ปี 1815 พระเจ้าชาร์ลส์ที่ ๑ “สมันพันธุ์มิตรยันศักดิ์สิทธิ์” และยังขยายอิทธิพลในโปแลนด์อย่างกว้างขวาง

ในปลายรัชสมัยของพระองค์ (ค.ศ. 1819–1825) แนวความคิดแบบเสรีนิยมเริ่มเป็นที่แพร่หลายในหมู่ประชาชน เนื่องจากได้รับอิทธิพลความคิดจากกองทัพโนโ娃สโตร์บี ที่ไปรบนอกประเทศรัชชีนซัมต่อความก้าวหน้าของฝรั่งเศสและเยอรมัน เกิดไม่พอใจต่อสภาพในสังคม รัสเซีย ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม เศรษฐกิจและการเมือง มองเห็นความไม่เป็นประชาธิปไตยของรัฐบาลการทำงานของพวกร้าวการหัวปีกิริยา คนเหล่านี้ต้องการเห็นรัฐธรรมนูญของรัสเซีย และพระเจ้าชาร์ลส์ที่ ๑ เดอร์บุชเป็นความหวังอันสูงส่ง

ทุกสิ่งที่กล่าวมานี้การลอบสังหารคนของพระเจ้าชาร์ลส์ (Kotzebue) แมทเทอนิก ชี้แจงให้พระเจ้าชาร์ลส์เห็นว่า ขบวนการปฏิรูปทุกอย่างมีจุดมุ่งหมายเพื่อการปฏิวัติต่อด้านพระมหากษัตริย์ เท่านั้น และพระองค์เองก็ไม่พอพระทัยที่ประชาชนลุกขึ้นเรียกร้อง เสรีนิยมควรจะเกิดขึ้นจากการพระราชทานของพระองค์ อเล็กซานเดอร์จึงเปลี่ยนนโยบายทั้งหมด ให้มีการเข็นเชื้อร่านังสือพิมพ์ ต่อรำเรียน ยกเลิกโครงการเลิกทางสัดส่วนที่ดิน ให้ทางศาสนาเข้าควบคุมหลักสูตรการศึกษา ซึ่งเป็นการแน่นอนว่าความคิดแบบตะวันตกจะต้องถูกกำจัดออกไป นอกจากนี้ยังมีการสังหารพวกราษฎร์ที่เกิดขึ้น

พวกรักปฏิรูปถูกบังคับให้รวมตัวกันแบบสมาคมลับที่เกิดขึ้น สมาคมของเพสเทล (Colonel Paul Pestel) เด่นที่สุด มีชื่อว่า Society of the Public Good โดยที่นำไปรูปเป็นโครงการคล้ายคลึงกับสมาคมโบนาเวร์ของอิตาลี ต้องการจะใช้กำลังทหารบีบังคับให้พระเจ้าชาร์ลส์พระราชทานรัฐธรรมนูญเสรีนิยมกับรัสเซีย วันที่ ๑ ธันวาคม ค.ศ. 1825 พระเจ้าชาร์ลส์ที่ ๑ เดอร์บุชเป็นพระชนม์ พวกรักปฏิรูปเกิดความหวังขึ้น เพราะพระเจ้าชาร์ลส์ไม่มีโอกาสสิทธิ์แล้ว เจ้าชายคอนสแตนตินพระอนุชาผู้นิยมเสรีนิยมจะต้องได้รับราชสมบัติ แต่พระองค์ทรงປ่วยกาลสละสิทธิ์ ซึ่งบลลังก์จะคงมาเป็นของเจ้าชายนิโคลาสผู้มีหัวปีกิริยา นักปฏิรูปรวมทั้งนายทหารไม่ต้องการเจ้าชายนิโคลาสเลย จึงจลาจลโกรกสหทัยไม่มีการประท้วงเป็นทางการ ไปแสดงความเคารพเจ้าชาย ก่อนสแตนตินในตำแหน่งชาร์ลส์ การกระทำเหล่านี้ทำให้เจ้าชายนิโคลาสมีทำทีปีกิริยามากขึ้น ทรงสั่งกำจัดพวกรักปฏิรูปทั้งสิ้น แม้แต่เพสเทลก็ถูกฆ่าตาย สมาชิกในสมาคมจำนวนมากถูกส่งไปอยู่ในเรือนจำของพระเจ้าชาร์ลส์ที่ ๑ เดอร์บุชจึงจับลงด้วยการปฏิรูป กลุ่มเสรีนิยมประสบความล้มเหลว ซึ่งเป็นการซึ่งให้เห็นถึงการเข้าไม่ถึงประชาชน จึงทำให้แผนการล้มเหลวในที่สุด

ชาวนิโคลัสที่ 1 (ค.ศ. 1825—1855) ทรงกันข้ามกับท่าทีกำกับของ沙าร์อเล็กชานเดอร์ พระเจ้านิโคลัสทรงรู้แจ้งด้ในจุดมุ่งหมายของพระองค์เอง รู้ว่าจะปักครองประเทศให้อย่างไร พระองค์ทรงตัดสินพระทัยที่จะกำจัดขบวนการเสรีนิยมทุกประเภท การปฏิวิคในเดือนธันวาคมช่วยให้พระองค์เกิดความมั่นพระทัยมากขึ้น พระองค์มิโนยนาขึ้นคงในการปักครองประเทศด้วยระบบเทวสิทธิ์ ทรงเชื่อว่าพระเจ้าเท่านั้นที่ให้อำนาจการปักครองแก่พระองค์ ประชญาการปักครองของพระองค์เรียกว่า Official Nationality ซึ่งประกอบด้วยหลักการ 3 ประการ orthodoxy, autocracy และ nationality นั่นคือ ศาสนาของรัสเซีย (กรีกออร์รอดอกอฟซ์) การเชื่อมั่นในอำนาจสูงสุดของพระเจ้า沙าร์ และการอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อชาติ พระเจ้า沙าร์เป็นคนซื่อตรง ทำงานหนัก และรักการทหาร พร้อมทั้งเชื่อในพลังทางการทหารต่ออนาคตของรัสเซีย พระองค์ทรงหนามไม่ได้ถ้าในจะมีความคิดแตกต่างไป จึงมีการตั้งตัวร่วงฉบับขึ้น มีอำนาจในการจับกุมคุมขัง ยึดทรัพย์โดยไม่จำเป็นต้องผ่านขบวนการทางกฎหมาย ซึ่งจะกลายเป็นสัญญาณของรัฐสมัยของพระองค์

ประชาชนรัสเซียถึงจะหัวก่าແຕ່หัวรุนแรง คนกลุ่มก้าวหน้าเกิดความไม่พอใจสภาพการปักครองของประเทศอย่างมาก คนเหล่านี้เคยได้รับสิทธิ์บริการมาบ้างในสมัยของอเล็กชานเดอร์จนเกิดความไม่พอใจในภาวะที่เปลี่ยนแปลงแบบครึ่ง ๆ กลาง ๆ นี้ การก่อความไม่สงบจึงเกิดขึ้นเป็นระยะ ๆ ซึ่งยังทำให้ชาวนิโคลัสมั่นใจว่า สิทธิ์บริการจะทำให้คนปักครองยาก จะเป็นอันตรายต่อสถาบันเกษตริย์ พระองค์จึงไม่โปรดน้ำจะให้มีการปฏิรูปสิ่งใดทั้งสิ้น โครงการเลิกทาสติดที่ดินถูกยกเลิกโดยสิ้นเชิง เพราะจะทำให้ความมั่นคงของประเทศสั่นสะเทือน ถังนั้นในปี 1848 เมื่อเกิดปฏิวิคขึ้นทั่วไปในยุโรป จึงไม่มีความคิดใดแพร่เข้ามายังรัสเซีย

แต่ภายใต้การปักครองของพระองค์ ได้ส่งผลในด้านความคิดอิสรภาพเข่นกัน จนทำให้สมัยของพระองค์และทายาทได้ชื่อว่ายุคทองของรัสเซีย นักเขียนที่มีชื่อเสียงเกิดขึ้นในยุคนี้หลายท่าน อาทิ Pushkin, Gogol, Turgenev, Dostoevski และ Tolstoi ซึ่งนักเขียนเหล่านี้นอกรากจากชาติเขียนทั่วไป แล้ว ยังมีบทความโถมติสถาบันการปักครองของรัสเซียอีกด้วย ในปี 1820 นักการศึกษารุ่นใหม่ได้ถูกเดียงกันถึงปรัชญาของชิลลิงและเยเกล ปี 1840 นักการศึกษาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ Westernizers และ Slavophiles ทั้งสองกลุ่มถูกเดียงกันถึงวิธีการศึกษาของรัสเซีย กลุ่ม Westernizers มั่นยันว่า วัฒนธรรมสلافเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมตะวันตก ซึ่งหมายถึงว่ารัสเซียควรจะปรับปรุงตนเองตามแนวทางตะวันตกด้วย ถึงกับมีการเรียกร้องให้เลิกระบบชาร์และตั้งเป็นรัฐสังคมนิยมขึ้นส่วนกลุ่ม Slavophiles ซึ่งจัดเป็นกลุ่มชาตินิยม (romantic-nationalists) ยังคงยืนยันว่าวัฒนธรรมรัสเซียนั้นมีความพิเศษเหนือกว่าพ梧ตตะวันตก รัสเซียนมีความเป็นด้วยของตัวเองมีพลังที่จะเจริญได้เอง ไม่จำเป็นต้องมีพี่เลี้ยงตะวันตกแต่อย่างใด

ชาวนิโคลาสทำตามเป็นผู้นำของระบบเก่า ได้ทำการนี้องกันแทรกแซงการปฏิวัติทุกแบบ ไม่ว่าจะเกิดขึ้น ณ ที่แห่งใด ค.ศ. 1830 ได้ส่งกองทัพไปปช่วยปราบการปฏิวัติในประเทศอื่น ๆ และ เมื่อโปรดิบปฏิวัติขึ้น นักจากจะประยุบปราบแล้วยังจะพยายามเปลี่ยนชาวโปโลชให้เป็นรุสเซียอีกด้วย 1848 ส่งกองทัพไปปราบขบวนการชาตินิยมรุ่มเนื่นที่ลุกขึ้นต่อต้านครุกี ให้ออสเตรียกู้เงินเพื่อไป ปราบปราบการปฏิวัติ และในปี 1849 ได้ส่งกองทัพไปปราบพวกอังการเรียนที่เป็นกบฏต่อออสเตรีย

อย่างไรก็ตามโดยนัยทางการขยายอำนาจ การหาทางออกทางเลือกไปสู่โลกภายนอกยังคง เป็นนโยบายหลักของรุสเซีย รุสเซียมีแผนการแน่นอนที่จะทำลายล้างอาณาจักรครุกี ดินแดนและ บล็อกข่านมีผลหลายด้านต่อรุสเซีย ในด้านศาสนา รุสเซียถือว่าตนเป็นผู้นำของศาสนาคริสต์เย็นนิกาย ออร์正统教派 ซึ่งจำเป็นที่จะต้องรับผิดชอบต่อความเดือดร้อนที่ชนชาติต่าง ๆ ในแรมบล็อกข่านได้รับ เมื่อยุ่งยากจากการปักครองของพวกอตโตมัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในศตวรรษที่ 19 ขณะที่ความคิด รวมแนวคิดกำลังแพร่หลาย เมื่อมองกันในด้านยุทธศาสตร์หรือความมั่นคงของประเทศ การที่อตโตมัน คุณบล็อกข่าน เท่ากับว่าสุดต้านมิอานาจที่จะบีดหรือเบิดประตูห้องบ้านของรุสเซีย อันถือได้ว่าเป็นสิ่งที่ ไม่ปลอดภัย เหตุผลประการต่อมาได้แก่ความจำเป็นในด้านการค้า ในศตวรรษที่ 19 การอุดสาหกรรม ของรุสเซียได้พัฒนาขึ้นมาก จำเป็นต้องอาศัยวัสดุดี และเมื่อเส้นทางทะเลเมดิเตอร์เรเนียนซึ่งเบ็ด เส้นทางการค้าของโลกให้แก่รุสเซียจะถูกปฏิเสธเมื่อได้กีติ การอุดสาหกรรมและตลาดข้าวของรุสเซีย จะพังพินาศลง เหตุผลสุดท้าย คือ ความรู้สึกเรื่องชาตินิยม ขบวนการชาตินิยมสลาฟในบล็อกข่านถูก นาเป็นพลังทั้งด้านแบ่งแยกและหนอกกำลัง ทั้งต่อรุสเซียและต่อชนชาติต่าง ๆ ในบล็อกข่าน ในที่สุดจาก สัญญาอาเครียโนเบล (1829) รุสเซียได้สิทธิพิเศษที่จะแฉะเรือผ่านช่องแคบดาวร์ตะแฉล และ บอสforeส และจากสัญญาอุนเคียสเกเลสสี (Unkiar—Skelessi) รุสเซียได้มีสิ่งใหญ่ในการคุ้มเส้น ทางเข้าทะเลข นอกจากการขยายตัวด้านบล็อกข่านแล้ว รุสเซียยังหาเส้นทางอื่น ๆ อีก เช่น ทำ สมาร์กันเปอร์เซียและจีน จนได้ดินแดนแฉลแม่น้ำอามูร์อีกด้วย เป็นต้น

เมื่อนิโคลาสนำรุสเซียเข้าพัวพันกับสหภาพไม่คราเมีย นอกจากประสบกับความพ่ายแพ้ทาง ด้านการทหารแล้ว ยังทำให้รัฐบาลของพระองค์ต้องประสบกับภัยทางการเงิน การทรุดกับพวก ชาวนายิ่งเพิ่มมากขึ้น และก็ยิ่งนำมารสึกความรุนแรงต่าง ๆ เพื่อต่อต้านรัฐบาล รัชสมัยของพระองค์ จึงสัมฤทธิ์ผลด้วยความวุ่นวายอีกครั้งหนึ่ง

沙皇อเล็กซานเดอร์ที่ 2 (ค.ศ. 1855—1881) พระองค์ได้รับฉายาว่า “Tsar—Liberator” พระองค์มีใช้คนหัวไน่ ยังมีความนิยมชมชื่นในระบบการปกครองของพระบิดา และไม่ต้องการเห็น การเปลี่ยนแปลงเช่นกัน แต่การพ่ายแพ้อย่างย่อยยับของกองทัพรุสเซียในสหภาพไม่คราเมีย และความ

วุ่นวายตามชนบทของประเทศ ทำให้พระองค์สำนึกรู้ถึงความเป็นจริง ถ้าหากไม่ทรงทำการปฏิรูปบ้าง แล้ว บั้นปลายสุดท้ายคือการพินาศของประเทศของพระองค์ ดังนั้นเมื่อพระองค์ขึ้นครองราชย์จึงริบ เจรจา sang ศึกเพื่อจะได้มีเวลาพัฒนาประเทศ สิ่งแรกที่ทรงทำคือประกาศเลิกทางสติดที่ดิน (1861) มิใช่ว่าพวกรชันเข้าของที่ดินและข้าราชการสำนักจะอ้อนวอน ซึ่งจะให้เห็นว่าจะเป็นอันตรายต่อระบบเศรษฐกิจและสังคมพระองค์ก็ยังทรงยินยอมแผนการณ์เดิม

แต่การเลิกทางสติดที่ดินยังคงเป็นเพียงอุดมคติอยู่นั่นเอง การปลดปล่อยทางสติดที่ดินพร้อม กับหัวประเทศเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ยาก หัวนี้เพราะอิทธิพลของพวกรชันเข้าของที่ดินยังมีอิทธิพล ซึ่งก็ เป็นอุปสรรคที่มีมาแล้วในสมัยก่อน จึงมีเพียงทางสติดที่ดินของพระมหากษัตริย์กลุ่มเดียวเท่านั้นที่ได้อิสรภาพในทันที ตามกฎหมายเลิกทางสติดที่ดิน ทางสติดที่ดินแต่ละครอบครัวจะมีที่ดินเป็นของตนเอง ด้วย ซึ่งพวกรชันเข้าของที่ดินคัดค้านกันมาก และขัดขืนที่จะทำตาม แต่ถ้าไม่ให้บ้านและที่ดิน ไปด้วย คนเสริกกลุ่มใหม่จะต้องอดตายเป็นแน่ ในที่สุดจึงตกลงกันว่า ทางสติดที่ดินแต่ละครอบครัว จะมีสิทธิ์เป็นเจ้าของที่ดินผืนเล็ก ๆ เฉพาะรอบ ๆ บ้านโดยรัฐบาลจะช้อให้ ส่วนที่ดินเพาะปลูกจะ เป็นที่ดินร่วมกันและจะต้องออกเงินซื้อของ โดยจะใช้ระบบผ่อนส่งเป็นเวลา 49 ปี การผ่อนส่งจะส่ง เป็นปี และตามจำนวนเงินที่ตกลงกัน ดังนั้นถึงจะมีเสริก แต่ยังคงเป็นทางหลวงเศรษฐกิจ เงินที่จะจ่ายกันเป็นรายปีในบางแห่งยังมีจำนวนสูงกว่าค่าเช่าที่ดินในสมัยก่อนเสียอีก และเวลาเก็บภาษี งานนี้ นอกจากนั้นยังมีอุปสรรคการเพิ่มสมรรถภาพในครัวเรือน เกิดเป็นบัญหารายได้ไม่พอยาจ่าย จซื้อที่ดินเพิ่มอีกทำไม่ได้ เพราะจะต้องเกิดการโยกย้ายภูมิลำเนาซึ่งเป็นการซัดต่อกฎหมาย ตามกฎหมายเลิกทางสติดที่ดินยังมีระบุอีกว่า ทางสติดที่ดินจะย้ายหมู่บ้านไม่ได้ ถ้าย้ายไปจะหมด สิทธิ์ในที่ดินรวมของตนในทันที รัฐบาลเกรงการย้ายภูมิลำเนาของชาวนาเข้ามานี้เมืองหลวง กลัว การเพิ่มจำนวนกรรมการ เพราะเกรงจะมีขบวนการสังคมนิยมขึ้นในประเทศ จึงลงทะเบียนทาง สังคมวิทยาไป และนอกจากนั้นที่ดินรวมของแต่ละกลุ่มที่ห่างกันจึงกลับเป็นอุปสรรคในการปกครอง การกสิกรรม และส่งพัชผลออกขาย

ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจึงเพิ่มจำนวนคนยากจนในชนบท ชาวนาต้องกลับเข้าไปทำงานตามระบบ เก่าในที่ดินของเจ้าของที่ดินอีก หมัดความเป็นอิสรภาพเสร็จ ตั้งนั้นความไม่พอใจสังคม และความมุ่นแรง ค้าง ๆ ที่จะเปลี่ยนแปลงสังคมจริงเป็นสิ่งตามมา

การปฏิรูประบบการปกครองส่วนท้องถิ่น (The Zemstvos 1867) การปฏิรูปการปกครองส่วนท้องถิ่นจัดว่าเป็นการงานชั้นที่สำคัญของพระองค์ ในสมัยก่อนมีแต่คนกลุ่มชุมชนทางเท่านั้น ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับสภาพท้องถิ่น แต่หลังจากนี้ไป พ่อค้า ชาวนาจะมีสิทธิเลือกตั้งผู้แทน เพื่อไปทำ

การบริหารท้องถิ่นของตนด้วย หน่วยการบริหารระบบใหม่เรียกว่าเซ้มสโตร์ (Zemstvos) ซึ่งจะแบ่งเป็นหลายระดับ เช่น ระดับจังหวัด และระดับมณฑล สามารถเข้มสโตร์ในระดับต่างๆ จึงเลือกตั้งสมาชิกของเซ้มสโตร์ระดับสูงขึ้นไปเป็นลำดับขั้น สภาท้องถิ่นเหล่านี้จะมีหน้าที่ดูแลความสงบเรียบร้อย ความก้าวหน้าในท้องถิ่น เช่น การสร้างถนน ชุดคลอง ควบคุมหลักสูตรการศึกษา สาธารณสุข สนับสนุนการอุดสาหกรรม เกษตรกรรม และยังทำหน้าที่เลือกผู้พิพากษาอีกด้วย

สภาพท้องถิ่นหรือเซ้มสโตร์เหล่านี้เท่ากับเป็นรูปจำลองเล็ก ๆ สอนให้ประชาชนได้รู้จักการปกครองระบบประชาชนไปโดยไม่ต้องเดินทางไกล ผู้ที่ได้รู้จักสิทธิในการเข้าร่วมการปกครองที่ตนเองเกี่ยวข้อง ถึงแม้ว่าพวกเจ้าของที่ดินจะยังคงมีอิทธิพลอยู่มาก และผู้บุรุษชาวท้องถิ่นส่วนมากก็เป็นเจ้าของที่ดิน หรือชุมชนนang และยังมีภาระการปะรุงเพียงบีบีะ ครั้ง แต่ก็เป็นสิ่งหนึ่งที่รู้สึกดีของพระเจ้า沙ร์ได้ ใส่ความคิดแบบประชาชนไปโดยไม่ต้องเดินทางไกล และชาวนาที่ยังได้เรียนรู้สิ่งเปลี่ยนใหม่อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ปี 1870 ชาร์อเล็กซานเดอร์ยังทรงปรับปรุงให้มีเทศบาลเมือง ซึ่งเป็นโอกาสให้ประชาชนเลือกผู้แทนเข้าไปบริหารอีกเช่นเดียวกัน มิใช่เพียงเท่านั้น พระองค์ยังทรงจัดตั้งศาลหลวงขึ้น เพื่อแก้ไขระบบความยุติธรรมให้ดีขึ้น ในสมัยเดิม พวกเจ้าของที่ดินทำหน้าที่ดูแลการด้วยตามระบบพืดัล ซึ่งเป็นการไม่ยุติธรรมต่อผู้น้อยและยังประกอบด้วยเรื่องความล้าสมัยในวิธีการสอบสวนลงโทษและอื่น ๆ พระองค์ทรงปรับปรุงระบบศาลให้เป็นอย่างเดียวกันทั้งหมด ประชาชนทุกคนจะเท่าเทียมกัน ต่อหน้ากฎหมาย และผู้พิพากษาจะเป็นคนของรัฐด้วย แต่เมื่อพิจารณา กันให้ลึกซึ้ง ความยุติธรรมยังคงเป็นสิ่งที่หาได้ยาก ระบบการศาลมีมาตรฐานนังดังกล่าว มิได้มีผลบังคับใช้ในโปแลนด์ หรือผู้พิพากษามิได้เป็นอิสระต้องอยู่ภายใต้คำสั่งของรัฐบาล และถ้าบุคคลใดที่มิเรื่องกับรัฐ การขึ้นศาลเป็นอันว่าไม่เกิดขึ้นรัฐบาลยังคงไว้ซึ่งสิทธิและอำนาจจะลงโทษผู้ใดโดยไม่มีการสอบสวนได้ งานปฏิรูปขั้นสำคัญอีกขั้นหนึ่งคือ การปฏิรูปกองทัพ (1874) ต่อจากนี้ไปผู้ชายทุกคนเมื่อมีอายุ 20 ปีมีสิทธิจะเป็นทหารได้ ไม่จำกัดชั้นวรรณะ ทหารเกณฑ์จะต้องอยู่ในกองทัพเป็นเวลา 6 ปี หลังจากนั้นจึงถูกปลดเบนทหารกองหนุนอีกเป็นระยะเวลา 5 ปี (อาจมากกว่านี้ได้)

การจะเปลี่ยนจากของเก่าไปสู่ของใหม่ไม่ใช่เรื่องง่าย ประชาชนเนื่องด้วยรักลิ้นไอของสวีนิยมนัง จึงเกิดความไม่พอใจแต่เพียงเท่านั้น ส่วนรัฐบาลก็เกรงที่จะให้อิสระแก่ประชาชนมาก ๆ เพราะจะทำให้ระบบเอกสารไปโดยอ่อนแอลง จึงปฏิเสธที่จะปกครองแบบเสรีนิยมให้มากขึ้นไปได้อีก พระองค์พยายามใช้ถ้าการปฏิรูปจะมาจากการของ (reform from above) มิใช่ประชาชนจะนำรัฐกรอง (reform from below) จึงทำให้เกิดเป็นการรวมกลุ่มแบบฉบับ ๆ ขึ้น ในปี 1863 พากไปล็อตได้ทำการกบฏขึ้น และต้องถูกปราบลงอย่างรุนแรง จึงทำให้พระเจ้า沙ร์เกิดไม่ไว้พระทัย ประกอบกับข้อตกลง

จากพวกรุนแรง ซึ่งไม่เคยเห็นชอบด้วยกันการปฏิรูปมาแต่ต้น เครื่องมือปฏิริยาต่าง ๆ ถูกนำมาใช้อีก ค.ศ. 1866 ได้มีนักศึกษาชาววิทยาลัยพยาบาลจะสอนปลดพระชนม์พระเจ้าชาร์ ทุกสิ่งจึงกลับไปเหมือนเดิม รัฐบาลควบคุมการศึกษา หนังสือพิมพ์ และหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่นรุปต่าง ๆ ก็ค่อย ๆ หมดความสำคัญลง

กลุ่มหัวรุนแรงและการปฏิวัติ กลุ่มหัวรุนแรงที่ไม่พอใจการปฏิรูปแบบผิวเผินของชาวนิลิสม์และอเล็กซานเดอร์นิลลิสม์กลุ่มด้วยกัน อาร์ Nihilism, Socialism และ Anarchism

กลุ่มนิลลิสม์ (nothing) มีความคิดด้านทำลายเป็นสำคัญ ต่างเห็นกันว่าสถาบันเก่า ๆ ทุกสิ่งจะต้องถูกทำลายให้สิ้นเชิง ก่อนที่สังคมใหม่จะเกิดขึ้น ซึ่งได้ที่ไม่ได้ต้องอยู่บนเหตุผลและความรู้ทางวิทยาศาสตร์จะต้องถูกทำลายเช่นกัน ซึ่งรวมถึงสถาบันชาร์และวัตออร์ซอตอกร์ด้วย สมาชิกส่วนใหญ่ได้แก่พวกรุนแรงที่มีการศึกษารุนแรง ได้เริ่มทำงานครั้งแรกในปี 1866 ในการสอนสังหารพระเจ้าชาร์

ขบวนการสังคมนิยมมีจุดมุ่งหมายที่จะทำลายระบบชาวนิลลิสม์และก่อตั้งรัฐประชาธิปไตยแบบสังคมนิยมขึ้นในรัสเซีย กลุ่มนี้หวังจะเลียนแบบคอมมูนแห่งปารีสในปี 1870 การทำงานของกลุ่มสังคมนิยมกว้างขวางกว่ากลุ่มแรก มุ่งหาสมาชิกในชนบท (ชาวนา) และมีการติดต่อกันกลุ่มสังคมนิยมในต่างประเทศ ต้องการใช้วิธีล้มภูมิลำภูมิและม่อน

ตรงกันข้ามกับกลุ่มสังคมนิยม กลุ่มนิลลิสต์ Anarchist ได้ทำการต่อต้านสังคมด้วยวิธีการรุนแรง ซึ่งก็เนื่องมาจากการผิดหวังที่จะใช้สันติวิธีนั้นเอง มีการลอบฆ่าข้าราชการ พระเจ้าชาร์ และการทำลายอื่น ๆ ด้วยหวังว่าจะเป็นการบีบบังคับทางอ้อมให้พระเจ้าชาร์ทำการปฏิรูปสังคมด้วยวิธีเสรีนิยมยิ่งขึ้น พระเจ้าชาร์ทรงตอบโต้ด้วยวิธีการรุนแรงเช่นกัน ระบบตำรวจลับถูกนำมาใช้อย่างกว้างขวาง ประมาณกันว่าในระยะปี 1863—1874 มีคนถูกเนรเทศไปอยู่ใช้มีเรียถึง 150,000 คน พวกรุนแรงยังมั่นใจว่าการใช้สันติวิธีต่อสู้กับชาวนิลลิสม์ไม่มีทางสำเร็จ และการใช้กำลังเป็นทางออกทางเดียวเท่านั้น การลอบฆ่าบุคคลสำคัญของรัฐเป็นไปอย่างกว้างขวาง และในที่สุดแผนการณ์ของพระเจ้าชาร์ก็ประสบผลสำเร็จในปี 1881

สมัยสุดท้ายของราชวงศ์โรมานอฟ การลอบปลดพระชนม์พระเจ้าชาร์อเล็กซานเดอร์ที่ 2 กลับทำให้รัฐบาลของพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ที่ 3 (1881—1894) เป็นปฏิริยามากขึ้น ทรงมีนโยบายต่อต้านการปฏิรูปทุกอย่าง ใช้วิธีการประหารชีวิต การสอนสวนที่กาลุ่น การเนงเทศถูกอื้อฟื้น ขึ้นมาใช้โดยทั่วไป การสอนในมหาวิทยาลัยถูกห้าม อาจารย์หัวเสรีนิยมถูกไล่ออก การศึกษาระดับ

นัยหมายก็คือกันสำหรับเด็กที่มาจากชนชั้นกรรมการและชาวนา หนังสือพิมพ์ถูกเขียนเชื่อรัฐบาลต้องมีเชื้อสายชุนนางมาก่อน และระบบการบริหารงานแผ่นดินเป็นแบบบรรวนอ่อนๆ ข้าราชการจะถูกปลดทันทีถ้าพูดเจ้าชาร์เกิดความไม่ไว้วางใจ สิ่งที่เปลี่ยนแปลงอย่างมากอีกประการหนึ่ง คือหน่วยการปกครองส่วนท้องถิ่น กลุ่มเจ้าของที่ดินหรือข้าราชการจะมีสิทธิ์เป็นสมาชิกสภาท้องถิ่น (Zemstvos) โดยอัคโน้มคือ บรรดาครู อาจารย์ หรือนายแพทย์ซึ่งอาศัยอยู่ในท้องถิ่นนั้นโดยแท้จริงถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้มีคุณสมบัติไม่เหมาะสม ยังไปกว่านั้นสมัยของ沙ร์อเล็กชานเดอร์ที่ 3 ยังเริ่มใช้นโยบายกำจัดคนเสนาอื่น ๆ ที่มิใช่กรีกอหรือชาติอกร์อิกด้วย ผลมาลั่นๆ แรกทะเบบลัตติคหั่นบัตติลูเซอร์แรนถูกบังคับให้เปลี่ยนความเชื่อ ถ้ามิฉะนั้นจะถูกกำจัดไป พวากิว์ตกลอยู่ในสภาพเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นเพาะหัวหน้าชนเผ่าปกรณ์ปัตต่าง ๆ มีเชื้อสายยิว หรืออาจเป็นเพาะรัฐบาลต้องการดึงความสนใจของประชาชนไปจากการทำงานของรัฐบาล จากนโยบายต่อต้านยิว (Antisemitism) พวากิว์เป็นจำนวนมากถ้าไม่ถูกฆ่าตาย ก็จะถูกขับไล่ออกนอกประเทศ

สมัยของชาร์นิโคลาสที่ 2 (ค.ศ. 1894-1917) ซึ่งเป็นสมัยสุดท้ายของราชวงศ์ โรมานอฟ มีสภาพไม่แตกต่างไปจากสมัยของชาร์ลส์อ็อกซันเดอร์ที่ 3 พระองค์ ทรงกล่าวในเดนรัชกาลว่า จะคงไว้ ซึ่งระบบการปกครองแบบเบ้าก้าวปั่นไถย ที่บรรพบุรุษของพระองค์ทรงทำมา จะไม่มีสิ่งใดมาเปลี่ยน แปลงได้

การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ ระหว่างปี 1861—1914 เป็นระยะของการพัฒนาทางเศรษฐกิจชั้นสุดท้าย ค.ศ. 1860—1880 เศรษฐกิจเปลี่ยนแปลงอย่างช้า ๆ เพราะเป็นระยะที่ต้องการปรับตัวของระบบการค้าโลก แต่เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงอย่างช้า ๆ เพาะเป็นระยะที่ต้องการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจ หลังจากปี 1880 อุตสาหกรรมของรัสเซียจึงเข้ามารุ่งเรืองมากขึ้นเป็นที่ จากการทำงานอย่างแข็งขันของ Sergei Witte รัฐมนตรีคลัง วิธีให้สำคัญว่าระบบการปกครองเอกสารซึ่งได้แก้ไขแบบชาญฉลาดเพียงอย่างเดียวจะไม่สามารถทำให้รัสเซียเป็นมหาอำนาจ หรือแม้แต่จะคงไว้ซึ่งความอยู่รอดของรัสเซีย รัฐบาลจะต้องคำนึงถึงความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ จะต้องเข้าช่วยเหลือการพัฒนาเศรษฐกิจ ประมาณว่าในระยะนี้มีการสร้างทางรถไฟถึง 15,000 ไมล์ การพัฒนาด้านเครื่องจักรกลต่างๆ มีผลทำให้การล่าเลี้ยงสินค้าไปขายยังตลาดต่างประเทศได้มากขึ้น และยังมีเส้นทางคมนาคมที่ดีกว่าเก่า เช่น ถนนและทางรถไฟต่าง ๆ ในระยะนี้ปรากฏว่าน้ำมัน ถ่านหิน เหล็กเพิ่มปริมาณการผลิตมากขึ้น แต่ถึงอย่างไรก็ยังไม่เท่ากับจำนวนการผลิตของประเทศไทยปี 1913 และสหราชอาณาจักร ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความล้าหลังอย่างชัดเจน สัดส่วนปี 1913 ทางรถไฟของรัสเซียมีจำนวนน้อยกว่าสหราชอาณาจักร 12 เท่า จำนวนถ่านหินที่ผลิตได้มีเพียงกับจำนวนคนที่ใช้ ก

น้อยกว่าฝรั่งเศส 5 เท่า เยอรมัน 15 หารรู 26 และอังกฤษ 31 เท่า จำนวนการผลิตเหล็กซึ่งเดียวกัน น้อยกว่าฝรั่งเศส 8 เท่า เยอรมัน 8 เท่า สหรัฐ 11 ปีงไปกว่านั้น การอุดสาหกรรมของรัสเซีย ตกอยู่ในมือของพวกราชทุนเพียงไม่กี่คน หันมาเพราะว่าได้นำเอาระบบการรวมทุนเข้ามาใช้ ซึ่งเนื่อง มาจากการบพิวต์ลัจของรัสเซียยังแรงมาก บรรดาเจ้าของที่ดินใหญ่ ๆ ที่มีอิทธิพลพยายามกัดกันนี้ให้ ระบบนายทุนแบบยุโรปเข้าไปแพร่หลายในรัสเซียได้ และสืบสำคัญอีกประการหนึ่ง ได้แก่การขาด ชนชั้นกลาง ซึ่งเป็นนักจดจำสำคัญของระบบนายทุน นายทุนเล็ก ๆ แบบยุโรปเงินไม่เกิดขึ้น และยัง ไปกว่านั้นทุนที่นำมายังการพัฒนาอุดสาหกรรมเป็นของชาวต่างชาติ ซึ่งมีฝรั่งเศสเป็นสำคัญ ความ มั่งคั่งอันจะพึงมีจึงถูกถ่ายเทอกันออกประเทศไป

ด้านการเกษตรกรรมมีการเปลี่ยนแปลงเข่นกัน ในปี 1905 มีเสนานิติรัฐสโตรพิน (Stolypin) ได้พยายามจะทำให้ชาวนาซื้อสัตย์ต่อชาร์มาขึ้น ได้ออกกฎหมายให้ชาวนาโดยยกัยที่อยู่ได้ จะแลกเปลี่ยนที่ดินก็ได้ จึงทำให้เกิดการขายสิทธิ์ที่ดิน ซึ่งทำให้เกิดกลุ่มนายทุนขึ้น คือพวกรุกค์ ชาวนาส่วนใหญ่เปลี่ยนฐานะมาเป็นสุกจ้าง ถึงแม้สโตรพินเห็นข้อกพร่อง แต่ก็พอใจที่เหตุการณ์ เปเลี่ยนรูปไป เพราะพวกรุกค์ให้ความสนใจสนับสนุนระบบชาร์เบ็นอย่างดี จึงเห็นได้ว่าเกือบจะไม่มีสิ่งใด เปเลี่ยนแปลง ในด้านวิถีชีวิตริมชาวนา การล้มเลิกระบบทาสติดที่ดินของอเล็กชานเดอร์ที่ 3 ก็เป็น เพียงอุคਮคดิ ถ้าจะพูดถึงผลของการเปลี่ยนแปลง คงจะเป็นไปทางลบมากกว่า ผลิตผลทางเกษตร- กรรมถึงจะเพิ่มมากขึ้นกว่าสมัยก่อน แต่ก็น้อยกว่าที่สุดเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ของยุโรป ถึงแม้หลัง จากสองครั้ง的大火 ซึ่งรัสเซียได้ขยายอาณาจักรทางเศรษฐกิจ เหตุการณ์ยังคงไม่ดีขึ้น ชาวนารัสเซีย ยังใช้เครื่องมือล้าสมัย ปรากฏว่าจำนวน 30 เปอร์เซนต์ของชาวนาไม่มีม้าไถนา ต้องเช่าจากพวกรุกค์ ซึ่งไปง่ราคาย่างแพง ก่อนเกิดสองครั้งใหญ่ที่ 1 ชาวนาจึงมีสภาพที่ยากจน ขาดอาหาร ไร้ที่อยู่ อาศัย ต้องเผชิญกับโรคระบาดเสมอมา การตายมีอัตราสูงมาก สภาพความเป็นอยู่เลวกว่าสมัยเป็น ทาสติดที่ดินเสียอีก เห็นได้จากสถิติปฏิกริยาของชาวนา ระยะเวลา 1858—60 ก่อนจะเลิกทาสติดที่ดิน ชาวนาทำการปฏิวัติ 284 ครั้ง แต่ระหว่าง 1861—1864 ซึ่งเลิกทาสติดที่ดินแล้ว ชาวนาทำการกบฏถึง 2 พันครั้ง และระหว่าง 1905—1907 ได้มีการกบฎถึง 7 พันครั้ง

กล่าวโดยที่จริง ชาวนาซึ่งเป็นชนส่วนใหญ่ของประเทศนี้มีความซื้อสัตย์ต่อสถานบ้านชาติริบ ดังจะเห็นได้จากประเทศอื่น ๆ ในยุโรปของการปฏิวัตินี้ 1848 เช่นกัน พวกรุกค์ทำการไม่สำเร็จ เพราะชนส่วนใหญ่ของประเทศคือชาวนาไม่สนับสนุน ผู้ปกครองของรัสเซียมองข้ามความเป็นจริงไป เสีย ชาวนารัสเซียเคร่งศาสนา ถ้าไม่ถึงกับอดอยากจนจะดาย ก็จะไม่เคลื่อนไหวแต่อย่างใด ชาวนา

ส่วนใหญ่มีความยืดมั่นต่อพระเจ้า และชาร์ ชาร์ ในสายตาของชาวนาเป็นสีงสูงส่ง มีสภาพล้าย
พระเจ้า ชาวนาถูกพวกเจ้าของที่ดินกดขี่ แต่มิใช่พระเจ้าชาร์ คนเหล่านี้มีความหวังว่าวันหนึ่งพระ-
เจ้าชาร์จะมาช่วยปลดปล่อยความทุกข์ยากที่แสนสาหัส ชาร์เป็นความหวังชั้นสุดท้ายอันสูงส่ง

พากนักปฏิรูปมองเห็นความสำคัญของกลุ่มชน (Mass) เช่นกัน หลังจากการลองสัมหาร
พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ที่ 2 เมื่อปี 1881 แล้ว พวกรุ่นหัวหน้าได้เปลี่ยนนโยบายจะใช้พวกชาวนาเป็น
ผลง คงต้นว่าการรวมตัวระหว่างกลุ่มชนที่ได้รับการศึกษากับชาวนาเป็นทางออกทางเดียว มาใน
สมัยหลังที่ได้ประจักษ์ถึงลักษณะที่แท้จริงของชาวนา จึงเปลี่ยนความคิดมาใช้กรรมกร เพราะมี
ลักษณะเป็นกลุ่มชนเช่นกัน แม้การศึกษาดีกว่าชาวนา และยังมีปฏิริยาตอบรับการเมืองชาวนา
เชื่อเพื่อการโจนตีสถาบันชาร์อีกด้วย

การเคลื่อนไหวทางการเมือง ขบวนการเสรีนิยมที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลงการปกครอง
เป็นระบบทรัพยากรัฐธรรมนูญตามแบบฉบับของตะวันตกเริ่มก่อตั้งขึ้นเห็นชัดเจนในปี 1890
บรรดาอดีตสมาชิกสภาพห้องถีนและชนชั้นกลางในห้องถีนมีการเคลื่อนไหวทางการเมืองต่าง ๆ เช่น การ
อภิปรายพิมพ์หนังสือออกโฆษณา ในปี 1905 การรวมเสียงเป็นผลสำเร็จก่อตั้งพรรคราษฎร์เมืองขึ้น
มีชื่อว่า Constitutional Democratic Party เรียกสั้น ๆ ว่า คาดีส์ (Cadets or KD) กลุ่มการเมือง
กลุ่มนี้จัดว่าเป็นกลุ่มสายกลาง จึงไม่เป็นที่พ่อใจนักของกลุ่มชาติซึ่งต้องการใช้การปฏิวัติเป็นวิธีแก้
น้ำทูน ส่วนฝ่ายปฏิริยาที่ปราบปรามอยู่แล้ว การดำเนินงานของกลุ่มนี้จึงลำบากมาก กลุ่มหัว
รุนแรงซึ่งต้องการใช้การปฏิวัติแก้น้ำทูนในสังคม แบ่งเป็น 2 ฝ่าย กลุ่ม Social Revolutionaries หรือ
SR และ Social Democratic Labour Party หรือ SD กลุ่ม SR ให้ความสำคัญพลังการ
ปฏิวัติที่ชาวนา โดยเห็นว่าชาวนาเป็นกลุ่มชนที่ใหญ่ที่สุดของสังคม ซึ่งพวก SD ไม่เห็นด้วยพระ
เห็นว่าไม่เป็นไปตามหลักของมาร์กซิสที่เน้นกรรมการเป็นสำคัญ

ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มการเมืองใด รัฐบาลของพระเจ้าก็ไม่พึงโปรดนา ตัวราชทั้งคู่ดำเนินการ
ก่อจัดอย่างเข้มแข็ง บรรดาบุคคลชั้นหัวหน้าจึงต้องลี้ภัยไปอยู่ต่างประเทศทั้งสิ้น แต่ยังมีการเคลื่อน-
ไหวทางการเมืองแบบลับ ๆ เช่นมา ค.ศ. 1903 กลุ่ม SD ประชุมกันที่ค่อนคอง ในที่ประชุมได้
เกิดการชัดแย้งกันชันเกี่ยวกับวิธีการบริหารของпар์ต SD จึงแตกออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ bolshevik (Bolsheviks มีความหมายว่า majority) ซึ่งนำโดย Vladimir Ulyanov หรือเคนิน และเมน-
เชวิก (Menshevik มีความหมายว่า minority) กลุ่มนอเลเซวิกไม่เห็นด้วยกับกลุ่มเมนเชวิก ที่จะนำ

เอกสารชี้นักถังหรือบุชัวเข้ามายุ่งช้องเกี่ยวกับการดำเนินการปฏิวัติ กลุ่มเมเนเชวิคเห็นว่าการประนีประนอมของกรรมการและบุชัวจะพัฒนาสร้างสังคมนิยมไปได้ดีกว่าที่จะเน้นถึงกรรมการแต่เพียงกลุ่มเดียวเท่านั้น ดูเหมือนว่าความหวังของกลุ่มเมเนเชวิคพังทะลายลง ในปี 1912 เมเนเชวิค ถูกขับออกจาก SD และกลุ่มนอสเซวิกก์ปฏิเสธที่จะร่วมมือกับกลุ่มฝ่ายซ้ายได้ จึง

การปฏิวัติปี 1905 สภาพทั่วไปในรัสเซียกล่าวได้ว่าการปฏิวัติอาจขึ้นได้ ความไม่พอใจรัฐบาลเอกสารให้เพิ่มมากขึ้นเมื่อพ่ายแพ้ญี่ปุ่นในสงครามนี้ Russo-Japanese War กลุ่มนี้ได้พากันไปยังที่ประทับตุคุหนาของพระเจ้า沙ร์ โดยหวังว่าจะส่งภัยการรังทุกข์ให้พระเจ้า沙ร์ทรงทำการปฏิรูปการปกครอง ผู้ชนที่มาชุมนุมกันนี้มีความต้องการที่แตกต่างกันออกไปบ้าง หลวงพ่อกาฟอน (Father Gapon) ซึ่งเป็นผู้นำคนหนึ่งของหมู่กรรมกรผู้สังกัดพรรครส. SD มีจุดมุ่งหมายเรียกร้องให้รัฐบาลปรับปรุงชีวิตร่วมการทำงานให้เป็น 8 ช.ม. ต่อหนึ่งวัน เรียกร้องเรื่องค่าจ้างแรงงานและสวีภาพทางการเมือง (แต่กาฟอนก็ถูกพวก SD ฆ่าตาย เพราะคิดว่าเป็นสายลับของฝ่ายรัสเซีย) กลุ่มคนยากจนที่ถูกเศรษฐกิจบีบัด พากหัวเรียนยิม อาทิ สมาร์กสกาเซ็นสะไวส์บางคนได้ส่งคำร้องเรียน ขอให้มีการประกันสิทธิเสรีภาพในการพูดและการรวมกลุ่ม ความเสมอภาคและความยุติธรรมทางกฎหมายให้เลิกต่อว่าด้วย รวมทั้งให้จัดตั้งรัฐสภาขึ้น

เมื่อปี 1895 กรรมการในโรงงานทอผ้าแห่งหนึ่งนัดหยุดงานเพื่อเรียกร้องขึ้นค่าจ้างแรงงาน ครั้นนั้นกรรมกรได้ถูกทหารม้าตaye เป็นจำนวนมาก และ沙ร์นิโคลาสที่ 2 ก็กล่าวชมเชยฝ่ายทหารรัสเซียได้ประสมการณ์ที่ไม่ดีจากฝ่ายซ้าย ไม่ว่าเป็น SR หรือ SD ที่มีแผนการณ์ลองสังหารช้า ราชการชั้นสูงอยู่ในเมือง ๆ เช่นในปี 1904 สมาร์ก SR ได้ลองชั่วคราวมีอำนาจใหญ่เป็นต้น ดังนั้น การเดินช่วงของปี 1905 จึงเป็นจุดอันตรายในสายตาของฝ่ายรัสเซีย และเมื่อทหารได้ยิงกระสุนใส่ในผู้ชน (Bloody Sunday 22 มกราคม 1905) ข่าวการยิงหมู่กระจายออกไป ทำให้เกิดการนัดหยุดงาน การจลาจลในส่วนต่าง ๆ ของประเทศ ทั้งจากการชราวนะและทหารเรือ พากกรรมการได้มีการรวมตัวกันเป็นกลุ่ม ๆ เรียกว่าโซเวียต พากหัวรุนแรงทำการโฆษณาชวนเชื่อย่างหนัก ร่วงให้มีการข้าพื้นพากชาราชการชั้นสูง และการปฏิวัติจึงเกิดขึ้นอย่างแท้จริงในเดือนตุลาคม 1905

พระเจ้า沙ร์และคณะรัฐบาลรู้ถึงสถานการณ์ที่เลวร้าย จึงได้ประกาศยอมรับค่าเรียกร้องโดยให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชน เช่น การพูด การพิมพ์ และตอกย้ำให้มีการเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา หรือสภาผู้ชายด้านหลัง universal manhood suffrage และยินยอมให้คำนั้นว่าจะไม่มีกฎหมายฉบับใดประกาศใช้ได้ถ้าสภาคุمار์ไม่เห็นชอบด้วย การปฏิวัติเดือนตุลาคม ปี 1905 จึงมีผลเปลี่ยน

การปักครองระบบเอกสารไทยของรัฐเชี่ยนาเป็นระบบวัสดุสภาก กลุ่มเสริมนิยมพ่อใจในขณะที่ก่อสู่หัวรุนแรงยังคงมีปฏิริยา ทั้งนี้เพื่อรักษาสายคงศิทธิที่จะอันกุมพวงกรรมการและชาวนาไว้อีก แต่ความสำคัญที่สุดที่ไม่มีใครเฉลียวใจคือ ประสบการณ์ของการปฏิวัติทำให้ชาวนาได้รู้ว่าจะหวังพึ่งชาร์อิกต่อไปไม่ได้แล้ว แต่ถ้ามีความต่างหากได้ เกิดขึ้นอีกจะต้องช่วยตัวเอง หรือหาผู้อื่นเข้ามาช่วย

การปักครองระบบบัญชีสภาก ก่อนที่การเลือกตั้งสภาдумาร์จะเริ่มขึ้น พระเจ้าชาร์ ได้ออกกฎหมายเพิ่มเติมอีก ได้ประกาศว่าพระองค์เองเท่านั้นจะมีสิทธิควบคุมกองทัพและการต่างประเทศ และยังไปกว่านั้นกฎหมายการเลือกตั้งที่บัญญัติออกมาก็ห้ามไก่จากคำว่าประชาธิปไตย ระบบการเลือกตั้งจะเป็นแบบทางอ้อม โดยผู้ออกเสียงขั้นต้นคือประชาชนนั้นจะเลือกตั้งผู้แทนชุดที่หนึ่ง และผู้แทนชุดนี้จะไปทำการเลือกตั้งผู้แทนชุดที่สอง และผู้แทนชุดที่สองนี้จะไปเลือกสมาชิกบัญชีสภาก นอกจากนั้นประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งในขั้นตอนนี้ยังมีหลักเกณฑ์ที่ไม่ได้สัดส่วนจากประชากรแต่อย่างใด พวกลูกจ้างซึ่งมีจำนวนถึง 12 ล้านคนจะมีผู้แทนได้ 112 คน แต่ชนชั้นเจ้าของที่ดินซึ่งมีจำนวน 2 แสนคนจะมีผู้แทนได้ 2,500 คน เท่ากับกล่าวอีกว่าให้กลุ่มคนร่ำรวยมาก อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าสมาชิกสภาдумาร์ที่มาประชุมกันครั้งแรกในเดือนพฤษภาคม ปี 1906 จะมาจากชนชั้นร่ำรวยแทนทั้งสิ้น ซึ่งก็มาจากกลุ่ม KD นั้นเอง สถาปัตย์ได้เรียกร้องที่จะเข้าควบคุมการบริหารประเทศทุกอย่าง ที่สำคัญคือ การภาษีอากร ชาร์ปีเตอร์ขอเรียกร้อง และตอบโต้ด้วยการประกาศยกบัญชีสภาก

ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่ 2 รัฐบาลไม่ปล่อยให้เป็นไปโดยเสรีอีก ภายใต้การบริหารของรัฐมนตรีมหาราชไทยสโตร์พิน ได้มีการคุกคามผู้ยังคงันข้าม พวกลูกจ้างซึ่งขับออกนอกราษฎร์ไม่เลือกคนของรัฐบาล หรือแม้แต่จะไปใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้ง นักการเมืองหัวแข็งถูกจับ ถูกฆ่าและเมื่อรัฐบาลมาประชุมกันปี 1907 รัฐบาลยังเรียกร้องให้ให้กลุ่ม SD เข้ารับตำแหน่ง (ประมาณ 50 ที่นั่ง) โดยอ้างว่าเป็นกลุ่มที่ไม่ชอบสัดส่วนต่อราชบัลลังก์ สมาชิกบัญชีอีกเป็นครั้งที่สอง เนคุการณ์เลือกตั้งครั้งใหม่ยังคงคล้ายคลึงกับครั้งที่แล้วมา รัฐบาลได้ออกกฎหมายกีดกันพวก SD และ KD มิให้มาสมควรรับเลือกตั้งได้ ดังนั้นสมาชิกของสภาдумาร์ครั้งที่ 3 (1907—1912) จึงประกอบด้วยคนของรัฐบาลทั้งสิ้น รัฐบาลจึงพยายามเบี่ยงเบ้าเรื่องมีอิทธิพล และการตัดสินใจของชาวนาเกิดความไม่ไว้วางใจรัฐบาลมากขึ้นจึงมีการเดินขบวนและความไม่สงบอื่น ๆ เกิดขึ้นเสมอในระยะ ค.ศ. 1911—1912

ในระยะการทดลองการปักครองระบบบัญชีสภาก รัฐเชี่ยนาพัฒนาต่อไปในด้านการค้าและเศรษฐกิจ จนในที่สุดต้องเข้าสังคมในปี 1914 และการพัฒนาเพิ่มในสังคมยังทำให้ทุกอย่างเจริญมากขึ้น ประชาชนอยู่ในสภาพด้อยโอกาส ซึ่งรัฐบาลไม่มีกำลังพอจะช่วยเหลือแล้วยังกีดกัน

มิให้เอกสารนางกสุ่มเข้าช่วย เนื่องจากเกรงว่าจะเป็นการหาเสียงทางการเมือง ทำให้สรุปบทของชาร์ ก้าวเข้าสู่อุดมการณ์ ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1917 การปฏิวัติจึงเกิดขึ้นอีก ได้ทำการขับชาร์นิโคตาส ออกจากบังลังก์ และทำให้ระบบการปกครองของรัสเซียมาเป็นระบบคอมมิวนิสต์ในที่สุด มีผู้ให้ข้อ คิดเห็นว่าการปฏิรูปการปกครองหลังจากการปฏิวัตินี้ 1905 ในไชสิงที่ เดิมร้ายจนนำมาสู่การปฏิวัตินี้ 1917 แต่อย่างใด แต่เป็นเพาะะครามโถกครังที่ 1 ทำให้เปลี่ยนการปฏิรูปมาเป็นการปฏิวัติ ถ้าไม่ มีสังคมโนโถก็จะไม่มีการปฏิวัติและจะไม่มีสหภาพโซเวียต แต่อกกลุ่มนหนึ่งก็อ้างว่าการปฏิวัติเป็นสิงที่ หลักเดียวไม่ได้เพียงแต่สังคมย่นเวลาให้สั้นเข้าเท่านั้น

ประเทศออสเตรีย

ประเทศออสเตรียไม่ได้เป็นประเทศอย่างที่ประเทศอื่นเป็นอยู่ในสมัยใหม่ แต่เป็นประเทศ ของราชวงศ์แฮปสเบอร์ก ส่วนประเทศอื่นผู้ปกครองประเทศจะพยายามรวมเสียงภายใต้ประเทศให้ เป็นอันเดียวกัน พยายามสร้างชาติขึ้น แต่ราชวงศ์แฮปสเบอร์กหักหัวงความคิดดังกล่าว พร้อมทั้ง กำจัดไปให้หมดสิ้นอีกด้วย ออสเตรียและราชวงศ์แฮปสเบอร์กเป็นสิงที่คู่กันเสมอมา แต่ที่จริงแล้ว อาจมาจากเรื่องประกอนตัวบุคคล เช่นชาติต่างๆ กันถึง 11 กลุ่ม ได้แก่ เเยรมัน แมกยา เซค โปล โคราช อิตาเลียน รูเทเนียน รูมาเนียน สโลวัก เชซี สโลวีน (Slovene) และแต่ละกลุ่มชน ต่างมีภาษา วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมเป็นของตนโดยเฉพาะ เเยรมันและแมกยาจัดว่าเป็นชน ส่วนใหญ่ของอาณาจักร คือมีจำนวนถึง 23.9 เปอร์เซนต์ และ 20.2 เปอร์เซนต์ ตามลำดับ (สถิติ ของปี 1910) เซคเป็นกลุ่มใหญ่รองลงมา มีจำนวน 12.6 เปอร์เซนต์ โปล 10 เปอร์เซนต์ ส่วนกลุ่ม ชนเชื้อชาติอื่นมีประมาณ 2—8 เปอร์เซนต์ของประชากรหั้งหมด ยังกว่านั้นกลุ่มชนเหล่านี้ยังไม่ได้ เกิดขึ้นยังดินแดนอีกด้วย อาทิ ชาวเยอรมันยังคงอาศัยอยู่บนภูเขาตระหง่าน (ออสเตรีย) แมกยา อยู่ที่ยังการ์ เซคอญี่ที่โป希เมียและโมราเวีย โปลและรูเทเนียนอยู่ที่กาลิเซีย ดังนี้เป็นต้น และสิงที่ ไม่น่าเกิดขึ้น คือ รัฐบาลยังมีนโยบายขัดขวางการผสมกลมกลืน และการโยกย้ายถิ่นที่อยู่อาศัยอีกด้วย

นโยบายที่แบ่งประเทศยังคงสามารถทำให้อาณาจักรออสเตรียคงอยู่ได้เป็นเวลาภานาน เพราะมีสายใยร่วมกันอยู่ที่ความจงรักภักดีต่อราชวงศ์แฮปสเบอร์ก ถึงแม้ว่าความชื้อฉัตย์ดังกล่าวจะมีคิกริ แตกต่างกันไปบ้าง แต่ยังพอกรองอ่านใจที่จะยึดเหนี่ยวอาณาจักรไว้ได้ การจัดระบบการบริหารที่อยู่ใน ลักษณะรัฐบาลผสมเป็นเหตุผลที่สำคัญเช่นเดียวกับศาสตราจาริคินิกายโรมันแครออลิคที่เป็นศูนย์รวมของ ประชาชนเช่นเดียวกัน ระบบอภิชานาริปได้ยของรัฐ และการยังคงอิทธิพลของบุนนาคทางด้านสังคม

การเมืองและการทnahme ประการสุดท้ายเป็นเพราเวนเมืองเศรษฐกิจที่อยู่ในลักษณะพึ่งพา กัน ผลกระทบของชาวเยอรมันและโนมีเมียนผิดสินค้าอุตสาหกรรมเพื่อไปแลกับสินค้าเกษตรกรรมของยังการ์และกาลีเซีย และพลังที่ม่องเห็นไม่ชัดคือระบบการคุณนาคมที่ดี แม่น้ำดานูบหรือถนนต่างพุ่งตรงเข้าสู่เวียนนาทั้งสิ้น จนถึงปี 1916 ผู้นำต่างๆ ยังเชื่อว่าอาณาจักรจะต้องยังคงอยู่ต่อไป แต่ลูกคนเห็นประโยชน์ของอาณาจักรเพื่อจะขยายอิทธิพลของเชื้อชาติของตน แต่การแสวงหาประโยชน์แต่ละกลุ่ม เท่ากับทำลายความมั่นคงของรัฐบาลกลาง รัฐบาลกลางพยายามประนอมเช่นกันแต่ไม่สำเร็จ ในที่สุดอาณาจักรจึงมาถึงกาลสลายตัวในปี 1918

ระยะหลังจากปี 1848 และ 1849 รัฐบาลของจักรพรรดิทำ การปักครองแบบรวมอันน่าจเด็ขาด เรียกว่า Bach System โดยสังยกเลิกสิทธิพิเศษและการปักครองตนเองของท้องถิ่นต่างๆ หมวดสิ้น พร้อมกันนี้ได้นำเอานโยบายผสมกลมกลืนเข้ามาใช้ จะทำให้ทุกเชื้อชาติเป็นเยอรมัน มีการบังคับให้ภาษาเยอรมันเป็นภาษาราชการ และภาษาที่จะสอนในการศึกษาระดับสูง รัฐบาลหาเสียงสนับสนุนจากประชาชนด้วยการพัฒนาการเศรษฐกิจ มีการเลิกภาษติดท้องถิ่น รัฐเข้าช่วยเสรีชนที่ยากจนอย่างแข็งขัน รัฐต้องที่ดินจากเอกชนที่ร่ำรวยด้วยราคาต่ำกว่าท้องตลาดถึง 2 เท่า แล้วนำมายาดให้กับเสรีชนด้วยราคาเพียง 1 ใน 3 ส่วนเงิน 2 ใน 3 ที่เหลือรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นจะเป็นผู้ออกให้นโยบายนี้ได้กระตุ้นผลผลิตทางการเกษตรเป็นอย่างมาก และเมื่อหวานามีฐานะดีขึ้นก็ทำให้ตลาดสินค้าอุตสาหกรรมขยายกว้างตามไปด้วย ระยะหลังจากปี 1850 เศรษฐกิจของออสเตรียไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมอุตสาหกรรมและภาคการค้าจึงเพื่องฟูมาก ทว่าเหตุการณ์นาฬุลงในปี 1857 เมื่อกีดเศรษฐกิจตกต่ำขึ้นฐานะของรัฐบาลยังเสื่อมมากขึ้นเมื่อเข้าพัฒนในสังคมไร้เมีย ชนเชื้อชาติต่างๆ แสดงความไม่พอใจในนโยบายรวมอันน่าจ และดำเนินการเรียกร้องเพื่อมีส่วนในการปักครองที่เสมอภาคกันด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งยังการ์ ราชวงศ์แฮปสเบิร์กประสบภาวะคับขันมากขึ้นทั้งด้านการเงินและเกียรติยศ เมื่อแพ้สังคามอิตาลี ในที่สุดจักรพรรดิโจเซฟจิทรงเห็นว่าจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงนโยบายรวมอันน่าจแบบเดิมลงเสียบ้าง

รัฐบาลกลางแก้ไขนี้มุ่งความยุ่งยากด้วยการประกาศให้รัฐธรรมนูญปักครองประเทศ (1860—1861) รัฐสภาจะประกอบด้วยสภาจักรพรรดิ (Reichsrat) และสภาท้องถิ่น (provincial diet) แต่องค์จักรพรรดิยังคงไว้ซึ่งอำนาจสูงสุด ผลของการปฏิรูปเป็นไปตามที่รัฐบาลต้องการ กลุ่มนคนเยอรมันได้คุณเสียงข้างมากในสภajักรพรรดิ การจำกัดอำนาจของสภากลับต้องถูก การไว้อ่านจากของรัฐสภาที่คุณการออกกฎหมายและการเงิน จึงไม่เป็นนัยหน่วยการปฏิรูปครั้นนี้ไม่เป็นที่พอยใจของกลุ่มเชื้อชาติต่างๆ เพียงแต่คนเหล่านี้ทำการต่อสู้แบบสงบเท่านั้น เช่นปฏิเสธที่จะส่งผู้แทนไปยังสภาจักรพรรดิ ตั้งนั้นใน 1864

เมื่อออสเตรียต้องทำสังคมร่วมกับเดนมาร์ค สภาพจึงช้าร้ายเพิ่มขึ้น จักรพรรดิได้ทรงตัดสินพระทัยเปลี่ยนกฎโภบายนใหม่ ได้เบ็ดการประชุมปรึกษานี้อยู่หัวร่วมกันกับแมกยา ฟรานซิส เดค(Francis Deak) หัวหน้ากงลุ่มชาตินิยมหังกาเรียนได้เสนอให้แมกยา มีรัฐนาธิการที่มีอำนาจเท่าเทียมกันกับเยอรมันในการจะปกครองประเทศ ถึงแม้ในขั้นแรกจักรพรรดิจะไม่ทรงพอพระทัยนัก แต่เมื่อต้องพัวพันกับสังคมรัสเซีย (1866) อีกครั้งหนึ่ง จึงจำต้องตกลงยินยอมตามข้อเสนอของแมกยา เรียกว่าข้อปะนีปะนอมของปี 1867 (Ausgleich) ออสเตรียจึงมีการปกครองระบบ Dual Monarchy มาจนถึงปี 1918

การปกครองระบบคู่ (Dualism หรือ Ausgleich) มีผลทำให้ระบบวัสดุเดียวของมหาอำนาจจักรออสเตรียเปลี่ยนรูปไป ออสเตรียและหังกาเรียจะมีความเท่าเทียมกันอยู่ภายใต้ผู้ปกครองคนเดียวทั้งคู่ จักรพรรดิโซเชฟจะมีตำแหน่งเป็นจักรพรรดิของออสเตรียและกษัตริย์ของหังกาเรีย มีกองทัพเดียวกัน มีรัฐมนตรีผสมชุดเดียวกันซึ่งจะตัดสินเรื่องการต่างประเทศ การเงิน และการทหาร กลุ่มชนเชื้อชาติอื่น ๆ จะแบ่งแยกกันไปรวมกับทั้ง 2 ส่วน คือส่วนออสเตรียและหังกาเรีย แต่ละส่วนจะมีรัฐสภาของตนเอง มีคณะกรรมการตระวันพิเศษของรัฐสภา และมีข้าราชการของตนเอง แต่ละรัฐสภาก็จะเลือกผู้แทน 60 คน ไปประชุมร่วมกันในเรื่องบางเรื่องที่เป็นผลประโยชน์ร่วมกัน และข้อตัดสินที่ออกมานั้นรูปสัญญาจะมีผลบังคับใช้เป็นเวลา 10 ปี หลังจากนั้นจะมีการเจรจาแก้ไขใหม่ หรือจะต่ออายุได้

กลุ่มนุคคลที่สำคัญในการชี้ขาดของประเทศหรือเรียกได้ว่าเป็นคณะกรรมการของอาณาจักร นอกจำกัดจักรพรรดิแล้วประกอบด้วย ร.ม.ต. ต่างประเทศ ร.ม.ต. คลัง ร.ม.ต. สงเคราะห์ ผู้แทนฝ่ายทหาร ซึ่งคนเหล่านี้จะได้รับการแต่งตั้งและถอดถอนโดยองค์จักรพรรดิโดยตรง และสองคนสุดท้ายคือ นายกรัฐมนตรีของออสเตรียและหังกาเรีย เนื่องจากไม่มีรัฐสภาร่วม คณะกรรมการจะทำงานและรายงานมายังคณะผู้แทน ซึ่งเป็นคณะผู้แทนผสมของออสเตรียและหังกาเรีย ซึ่งจะหมายความว่ารัฐบาลไม่มีความรับผิดชอบต่อรัฐสภากา ส่วนรัฐมนตรีคนอื่น ๆ นอกเหนือไปจากที่กล่าวมาจะมาร่วมประชุมด้วยเฉพาะที่ได้รับคำเชิญมาเฉพาะเท่านั้น และนี่คือความจริงของฤดูร้อนปี 1914 ไม่ว่าจะเป็นรัฐสภากาของออสเตรียหรือหังกาเรียต่างไม่ได้พบปะกันเลยนับจากวันยืนคำขาดให้กับเชอร์เบียจนกระทั่งถึงวันประกาศสงเคราะห์ บุคคลผู้เกี่ยวข้องมีเฉพาะจักรพรรดิ รัฐมนตรีต่างประเทศ การคลัง และนายกรัฐมนตรีของออสเตรียและหังกาเรีย หัวหน้าเสนาธิการทหารและผู้แทนของกองทัพเรือเท่านั้น

Ausgleich ในทศวรรษของพระเจ้าฟรานซิส โซเชฟ เป็นข้อตกลงสุดท้ายที่สถาปนาความสัมพันธ์อันดีระหว่างออสเตรียและหังกาเรีย ในขณะที่นักชาตินิยมหังกาเรียนว่าเป็นเพียงบันไดขั้นแรกที่จะนำไปสู่การได้รับอิสระเต็มที่ในอนาคต อย่างไรก็ตามข้อปะนีปะนอมมีผลทำให้อาณาจักรอยู่ต่อมาได้อีก 50 ปี ซึ่งในระยะเวลาต่อไปนี้จะได้เห็นถึงการเปลี่ยนผ่านทางการเมืองที่สำคัญ ไม่ว่าโดยทั่วไปประชากรส่วนใหญ่ของพวงเขื้อชาติต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นชาวอิสระ ชาวอิม珀เรียล หรือชาวอิม珀เรียลลิสต์ ที่ต้องเผชิญกับความกดดันทางการเมืองและการปกครองที่ไม่เสมอภาค ทำให้เกิดความไม่สงบสุขและต่อต้านกันอย่างรุนแรง จนนำไปสู่การปฏิรูปในปี 1914 ที่สำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ของออสเตรียและหังกาเรีย

อยู่แล้ว อากิ พากສลาฟซึ่งเป็นชนกลุ่มในญี่ปุ่น สล้าฟได้เหล่านี้มีความแตกต่างกันอยู่มากทั้งภาษา วัฒนธรรม และอุดมสุ่งหมายทางการเมือง ชาวโปแลนด์เรื่องนี้ญ่าหัวไปแลนด์ ในสันใจเรื่องอสเตรีย และยังให้ความสนใจสนับสนุนอ่านจากส่วนกลางเสียอีก เพื่อจะคงไว้ซึ่งการคงอยู่ของชาวโปแลนด์ ชาวเชค และสโลวักไม่สนใจเรื่องภัยนาอกอาณาจักร เพียงแต่คิดว่าจะทำอย่างไรที่คนจะยกฐานะให้เท่าเทียม พากเยอรมันและแมกยาได้ สโลวีนดันรันให้ภาษาของตนเป็นภาษาราชการ ให้ใช้ในการศึกษา และผู้จะก่อตั้งอาณาจักรตนเองขึ้นในอนาคต ที่จะรวมเอาพากโคราเซียไว้ด้วย เชิปป้องการจะตั้งประเทศของตนขึ้น อิตาเลียนในแคว้น Trieste และ Fiume หวังจะไปรวมกับประเทศอิตาลี ในขณะที่ อิตาเลียนใน Tyrol ต้องการเป็นอิสระ ส่วนอิตาเลียนในตัลมาเตียให้ความสนใจสนับสนุนรัฐบาลกลางเพื่อ จะได้คุ้มครองตนให้พ้นจากการคุกคามของพากສลาฟ ดังนี้เป็นต้น

สถานการณ์ในสังการีกล่าวได้ว่าดีกว่าในอดีต เนื่องไม่นับว่าเป็นที่น่าพอใจ ในเดือนส่วนที่อยู่ได้การปกครองของยังการีมีประชากรประมาณ 21 ล้านคน โดยมีพากแมกยา 48 เปอร์เซนต์ นั่นหมายความว่ามีจำนวนต่ากว่า 10 ล้านคน ทั้งนี้รวมทั้งพากยิวที่โอนสัญชาติแล้วด้วย แต่แมกยาเหล่านี้ควบคุมทั้งรัฐบาลกลาง รัฐบาลท้องถิ่น ศาล กองทัพและโรงเรียน และพร้อมกันนั้น ได้ปฏิบัติต่อชนเชื้อชาติอื่น ๆ ที่อยู่ได้ปกครองเป็นแบบ “พลเมืองชั้นสอง” นโยบายเพื่อเปลี่ยนพลเมือง ทั้งหมดให้เป็นแมกยาถูกนำมายังในทุกรัฐด้วยชื่อของสังคม ตลอดจนการใช้กำลังอำนาจเพื่อให้เกิดผล ความต้องการอักด้วย ทว่าตามผลที่ปรากฏ นโยบายดังนี้ได้ผลเป็นส่วนน้อยเท่านั้น ถึงแม้ชั้นส่วนน้อย บางกลุ่มไม่ได้เรียกร้องอิสรภาพ แต่ต่างต้องการจะมีความเสมอภาคในการปกครองบ้าง ในปี 1871 จักรพรรดิโซเซฟทาร์ยอมตามข้อเรียกร้องของพากเชค ถึงกับจะรับการสถาปนาเป็นกษัตริย์แห่งโบฮีเมีย ทว่าแมกยาได้ขัดขวางอย่างเด็ดที่ เพราเดเรงว่าจะเป็นการกระดูนให้พากສลาฟในสังการีก่อความไม่สงบ ชั้นบ้าง แต่ในที่สุดเมื่อพากเชคยินยอมข้อเรียกร้องด้วยการไม่ส่งผู้แทนไปร่วมในสภากจักรพรรดิและสภา ท้องถิ่น จักรพรรดิโซเซฟจำต้องยินยอมให้ ในปี 1878 ในปี 1905 ตามข้อตกลงของ Congress of Nationalities ได้ระบุให้รังการีมีระบบการปกครองร่วม (multiple State) ซึ่งยังคงไม่สมฤทธิ์ผลตาม ความประสงค์ของกลุ่มชาตินิยมต่าง ๆ แต่ก็แสดงออกถึงความเข้าใจกันไม่ได้ของชนเชื้อชาติต่าง ๆ ใน ส่วนการปกครองของยังการี ยังไปกว่าพากแมกยาขึ้นไปอีก การปกครอง การเศรษฐกิจอยู่ในมือของ ชาวยิวโดยสันเชิง บัญชาสังคมจึงกล้ายกเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

จักรพรรดิแอปเปิร์กต้องเผชิญกับบัญชาหนักใจทั้งด้านสังคมและการเมือง ประเทศเริ่ม เปเลี่ยนแปลงด้านเศรษฐกิจกำลังเข้าสู่ช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรม แต่เป็นขณะที่กฎหมายประกันสังคม ของอสเตรียกลับล้าหลังเมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ ในปี 1870 กรรมการมีสิทธิรวมตัวกันหรือทำการ

สี่ครั้งได้ก็จริง แต่จะถูกฝ่ายปักษ์ของจัดการให้สงบลงอย่างรวดเร็ว รัฐบาลปฏิเสธที่จะออกกฎหมายกำหนดชั่วโมงการทำงานของกรรมกร โดยสรุปแล้วรัฐบาลให้ความสนใจกับนักกฎหมายห้องน้ำมาก ไม่ใช่เพียงแต่เท่านั้น รัฐบาลขอสเตรีตต้องเผชิญกับนักกฎหมายห้องการเด็กแยกทางการเมือง กลุ่มเสรีนิยมซึ่งคุณเสียงข้างมากในรัฐสภาขอสเตรียเสนอเรียกร้องตามขบวนการเสรีนิยมอื่น ๆ เช่น เสรีภาพทางการพูด การเขียน การยกเลิกอำนาจของวัดที่ควบคุมการศึกษา และอื่น ๆ จักรพรรดิโซเฟชันความอดทนเมื่อกลุ่มเสรีนิยมต่อต้านการที่ขอสเตรียเข้ายึดครองบ่อนสเนียและเยอร์เซโกวีนา พระองค์จึงทรงคิดว่าจะกำจัดกลุ่มเสรีนิยมด้วยการยึมมือของกลุ่มชาตินิยมต่าง ๆ จากการทำงานของนายกรัฐมนตรี Count Edward Taafe รัฐบาลสามารถหาเสียงสนับสนุนจากกลุ่มเชคและเชื้อชาติอื่น ๆ ในรัฐสภาได้เป็นผลสำเร็จการร่วมมือระหว่างพระคุณรักษานิยม ชาตินิยม และศาสนานี้ได้รับฉายาว่า Iron Ring เพื่อเป็นการตอบแทนจักรพรรดิได้สนองความทะเยอทะยานต่าง ๆ ของกลุ่มชาตินิยม ภาษาเชคได้รับการยอมรับว่าเป็นภาษาราชการ เช่นเดียวกับเยอรมัน มีการเปลี่ยนแปลงกฎหมายการเลือกตั้งจังหวัดสามารถเข้าคุณเสียงในสภากองถัดไป มหาวิทยาลัยปราการ์บ์แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ส่วนที่สองเป็นภาษาเยอรมันและเชค ซึ่งข้อตกลงต่าง ๆ นี้ก็จะเป็นไปทันของเดียวกันกับของพวกโปรลและสโลวีน

นโยบายของ Taafe มีผลให้อาณาจักรอยู่ในความสงบมาได้ก่อระยะเวลา แต่หลังจาก Taafe ตกอำนาจไปแล้วในปี 1893 พลังชาตินิยมได้เปลี่ยนมาในรูปของอันตรายขึ้น มีขวนการชาตินิยมต่าง ๆ เกิดขึ้น เช่น Young—Czechs, Pan—Slave คนเหล่านี้พูดกันถึงเรื่องปลดปล่อย พูดถึงการก่อตั้งรัฐสلاف ที่สำคัญต่างมองเห็นรูสเซียเป็นที่พึ่ง เหตุการณ์ท่านองนี้เกิดขึ้นเช่นกันในกลุ่มนี้ อื่น ๆ ซึ่งปฏิกริยาเหล่านี้ทำให้พวกแม่กยาและเยอรมันต้องตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งลงไป มีทั้งการลดสิทธิพิเศษต่าง ๆ การจำกัดเสรีภาพ และการใช้เรื่องชาตินิยมเข้าซึ้ง ด้านอสเตรียได้มีการกระตุ้นความรู้สึกชาตินิยม ภายใต้การนำของ George von Schönerer ได้โฆษณาถึงเรื่องความพิเศษของเชื้อชาติ การต่อต้านพวกเยอรมันและเสนอการรวมตัวกันเยอรมัน (โอลเซนโซลเลิน) ในปี 1897 Karl Lueger นายกเทศมนตรีของ维也纳 1897—1907 ได้ก่อตั้งพรรครัฐสิเตียนสังคมนิยมขึ้น (Christian Socialist Party) โดยมีนโยบายต่อต้านพระ ต่อต้านนายทุน และต่อต้านเยว่ พรรครัฐสิเตียนสังคมนิยมได้รับการสนับสนุนเป็นอย่างดีจากพวกชนชั้นกลางเล็ก ๆ ที่รู้สึกว่าผลประโยชน์ถูกคุกคามจากนายทุนใหญ่ จากกลุ่มชาวนาที่รู้สึกว่าถูกกรุกรานจากพวกนายทุนที่ดิน ในบรรดาสมาชิกที่เลื่อมใสพรรคนี้อย่างจริงจังคือเอิตเลอร์ ในระยะนี้กลุ่มนี้ยังมาร์กซ์กิจก่อตัวขึ้นเช่นกัน ภายใต้การนำของ Viktor Adler แต่พรรครัฐสังคมประชาธิปไตย (Social Democratic Party) ก็ไม่มีนโยบายการเมืองแคลกร่างไปจากพรรครัฐสิเตียนสังคมนิยมแต่อย่างใด ถึงอย่างไรก็ตามขบวนการของกลุ่มชาติไม่มีผลอะไร

รุนแรงนัก ปฏิกริยาของฝ่ายขวาลั่นมีผลทำให้เกิดแตกแยกกันกลุ่มชาตินิยมอ่อน ๆ มา กกว่า ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการดำเนินงานของรัฐบาลเป็นอย่างมาก รัฐบาลต้องแก้บัญหาด้วยการยุบสภा และจะเรียกสภាត่อเมื่อต้องการจะขอเงินเท่านั้น ระบบวัสดุสภารา Dekstalay และอาณาจักรรอวันสลายตัวเท่านั้น

พระเจ้าฟรานซ์ 约瑟夫二世 ทรงถึงสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างดี ในปี 1907 พระองค์จึงทรงประกาศใช้วิธีการเลือกตั้งทั่วไปในส่วนของสเตรีย และให้หอสภาราเป็นสิทธิเสรีภาพของชน ส่วนน้อยผลการปฏิรูปทำให้พรรครสซคอมประชาธิปไตยเพิ่มสมาชิกได้เป็นอันมาก จนกลายเป็นเสียงใหญ่ในรัฐสภาราแต่การปฏิรูปยังคงไม่มีผลต่อการเปลี่ยนรูปการปกครองแต่อย่างใด รัฐมนตรีส่วนใหญ่ ในระยะ 1907—1914 ไม่ได้เสียงสนับสนุนจากรัฐสภานัก และรัฐบาลจึงต้องประกาศภาวะฉุกเฉิน อญ্য៌เสมอ

จักรพรรดิมีโอรสพะรองค์เดียวาก็คือ เจ้าชายรูดอล์ฟ (Rudolf) แต่ได้ปลดพระชนม์พระองค์เองเสียในปี 1889 อาร์ชดยุก ฟรานซ์ เฟอร์ดินาน ผู้เป็นหลานดูเหมือนว่ามีนโยบายจะรักษา แบบการปกครองสหพันธ์ ซึ่งนั่นก็หมายความว่าจะสนับสนุนชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ และขยายอำนาจของราชบัลลังก์ด้วย ด้วยการควบคุมพากเพียรมั่นและแมกยา แต่จักรพรรดิมีได้ทรงวิடกแต่อย่างใด และอย่างไรก็ตามเฟอร์นานไม่มีโอกาสจะดำเนินงานตามความคิดผู้คน ก่อนปี 1914 กรุงเวียนนาเป็นศูนย์กลางของหุ้นราษฎร์ พวกผู้ดัชชันสูงเดินทางมาท่องเที่ยวในเวียนนา มาเดินรำ มาพิ่งเพลงวารอท์ มาชมละครโอเปร่า ไม่นิ่ครคาดผู้นั่นว่าภัยตุลาภร้ายแรงจะเกิดขึ้นอย่างฉบับพลัน ทั้ง ๆ ที่อสเตรีย ก้าวเข้าสู่ความยุ่งยากอย่างช้า แต่เมื่อคง เข้ายุ่งเกี่ยวในบัลช่าน กระชับเหตุการณ์ระหว่างประเทศให้ ตึงเครียดขึ้น นโยบายที่ทำให้เกิดสิ่งกรรมใน 1908 เพื่อผนวกบnos เนียและเออร์เซกโวโน ความสัมพันธ์อันนวนิ่นกับรัสเซีย การกดดันความรู้สึกชาตินิยมสลาฟ ปฏิกริยาของชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ ในอาณาจักร และจบลงด้วยการลอบสังหารอาร์ชดยุกเฟอร์ดินาน ในปี 1914

อาณาจักรออตโตมัน

เตอรอกเป็นอาณาจักรกลุ่มนี้ที่นับถือศาสนาอิสลาม ได้เข้ามายุโรปในปี 1356 และยึดครองคอนสแตนติโนเบลเมืองหลวงของอาณาจักรโรมันตะวันออกในปี 1453 หลังจากนั้นมีอำนาจขึ้นเรื่อย ๆ จนเป็นที่เกรงกลัวสำหรับยุโรป เช่นได้คุกคามความมั่นคงของราชวงศ์เยปสเบร์ก ตลอดจนคืนแคนตอนกลางของยุโรป การขยายอำนาจด้านยุโรปมาสิ้นสุดลงในปี 1683 เมื่อไม่สามารถจะยึด

กรุงเวียนนาได้ ซึ่งนับเป็นการพ่ายแพ้ส่วนรวมทางบกครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด นอกจากนี้ยังพ่ายแพ้ออสเตรียในการรบททางทะเลที่ลิเพนโต (Lepanto) ในปี 1571 ซึ่งการเปลี่ยนแปลงครั้งนี้ได้ดึงความสนใจของสุลต่านให้อยู่แต่เพียงบล็อกช่านเท่านั้น

อาณาจักรออตโตมันกว้างใหญ่ ไฟศาล มีที่ดังที่ดี เพราะคุณเส้นทางการค้าสายเมดิเตอร์เรเนียเป็นจุดยุทธศาสตร์ระหว่างตะวันตกและตะวันออก จึงทำให้เป็นจุดของความสนใจของบรรดาชาติอื่น ๆ และเมื่อออตโตมันมีความอ่อนแอดอยู่เบื้องหลัง จึงทำให้ความยุ่งยากที่ความรุนแรงมากขึ้น ชนส่วนใหญ่ที่อาศัยอยู่ในดินแดนแหลมบล็อกช่านและอยู่ภายใต้การปกครองของครุกีพูดภาษาอินโดยุโรเปียน และนับถือศาสนาคริสต์เดียว จึงทำให้รัฐบาลต้องเผชิญกับปัญหาชาตินิยมของชนเชื้อชาติต่าง ๆ ในอาณาจักร เช่นเดียวกับอสเตรีย แต่อาณาจักรออตโตมันมีความอ่อนแอมากอาณาจักรออสเตรีย ปราศจากว่าในตอนต้นศตวรรษที่ 19 มีดินแดนเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่อยู่ภายใต้การปกครองของสุลต่านอย่างแท้จริง ดินแดนต่าง ๆ ในอาณาจักรมีสิทธิปกครองตนเองตามระบบพีวัลลิส และจะผูกพันกับสุลต่านแบบลอร์ดกับวัสดาล มีข้อผูกพันกันแบบส่วนตัวด้วยคำสัตย์สาบาน และมีข้อผูกมัดที่จะจ่ายเงินเป็นลักษณะบรรณาการให้สุลต่าน รัฐบาลเดอกรามีสภากที ไร้ประสิทธิภาพและคอร์ปชันมากขึ้นตามเวลาที่ผ่านไป จึงเกิดเป็นช่องว่างที่ชนเชื้อชาติต่าง ๆ ในอาณาจักรให้ทำการเคลื่อนไหวเรียกร้อง เสรีภาพ พวกรซิปทำ การกบฏขึ้นครั้งแรกในศตวรรษที่ 19 ภายใต้การนำของชาวอาเซอร์เจีย ยอร์จ (Kara George) พวกรบยกมีกำลังมากพอสมควรถึงขนาดขึ้นไปก่อตั้งรัฐของพวกรเดอกรอกอไปได้ในปี 1804 ในปี 1805 ภายใต้การนำของ Milosch Obrenovitch พวกรซิปทำ การกบฏอิก ซึ่งในครั้งนี้ สุลต่านต้องยอมรับความเป็นจริง เซอร์เบียจึงได้อิสรภาพในการปกครอง และผู้นำในการกบฏเกิดขึ้นในครุกี จะต้องมีมหออำนาจเข้าแทรกแซงโดยเฉพาะอย่างยิ่งรัสเซีย รัสเซียมีความมุ่งหวังที่จะเข้ามามีอำนาจในแหลมบล็อกช่านแทนที่พวกรเดอกรอกตามสัญญาบูตรารส (Treaty of Bucharest ก.s. 1912) รัสเซียได้รับดินแดนเบสราราเบียจากสุลต่าน ซึ่งทำให้ชายแดนของรัสเซียขยายกว้างมากจนจุดแม่น้ำพรูท (Pruth)

กรีซเป็นประเทศที่สองที่ก่อความวุ่นวายขึ้น กรีกไม่พอใจที่ได้รับการปฏิวัติเป็นแบบผลเมืองชนสองเพระความค่าต่ำอย่างเรื่องเชื้อชาติและความแตกต่างกันด้านศาสนา คนสองกลุ่มนี้สามารถเข้ากันได้โดยเสมอมา พวกรชนนี้สูงช้ากวกริมโนปกรณ์กรีก แต่ต้องยอมรับความต้องการของกรีก ถึงกับมีการสงบหนีออกนอกประเทศ หรือดำเนินงานได้ดินเพื่อให้ได้มาซึ่งเอกสารอย่างเต็มที่ ได้มีการเขียนวรรณคดีเรื่องเร้าความรู้สึกชาตินิยมของกรีกให้มากขึ้น ด้วยการซ่อมเหลืออย่างลับ ๆ จากฝรั่งเศส จากกรีกได้ก่อตั้ง

สมาคมลับขึ้นในปี 1814 ชื่อ Hetairia Philike หรือ Association of Friends และพร้อมกันนั้น ก็ได้ดำเนินงานก่อการจลาจลขึ้นทั่วๆ ไป เช่น ในไมลดาร์ เบ็นตัน เหตุการณ์รุนแรงมากขึ้นใน แคว้นมอร์เซีย มนاثาทางใต้ของกรีซ ใน การกบฏพากรีซได้สังหารชาวมอسلمีมาเป็นจำนวนนับ พันคนภายในเวลาเพียง 6 สัปดาห์ เตอรอกตอบโต้ด้วยการฆ่าพื้นชาวกรีกไม่ว่าจะเป็นผู้ชาย ผู้หญิง หรือเด็ก ใน Thessaly มาซิโดเนียและมณฑลลิลีนา เป็นจำนวนหนึ่งหมื่นคน ยังกว่านี้ในวัน เทศกาลอสเตรีย ปี 1822 สลัด่านยังแขวนคอแพรทกรีวาร์คคอนสแตนตินีเบลลูนนิกายกรีกอกร ชาติอกรีซที่หน้าวังของพระองค์ และยังได้โยนศพทั้งลงไปในช่องแคบของฟอร์ซในเวลาต่อมาอีกด้วย การกระทำครั้งนี้ทำให้ชาวบุญโรมโดยทั่วไปไม่พอใจเป็นอย่างมาก ชาวยอเล็กซานเดอร์สั่งระดมพลถึง 100,000 คน ตามชายแดนที่ต่อกันไม่ถูกต้อง แม้กระทั่งแม่น้ำอานาจามีนาก เพาะภักดีเข้าข้างกรีกจะเป็นการ ขัดต่อมิติธรรมชาติ แต่ในขณะเดียวกันจะปล่อยให้เหตุการณ์ดำเนินไปเองก็จะมีผลกระทบต่อสถานการ เมืองระหว่างประเทศ การสู้รบระหว่างกรีซและตุรกีดำเนินไปอย่างรุนแรง และสลัด่านถึงกับต้องขอ ความช่วยเหลือจากเมสเม็ต อาลีรุสเซียเข้าแทรกแซงผ่านเข้าทางไมลดาร์และวัลเลเซีย ขับไล่กองทัพ เตอรอกออกไป และในที่สุดตุรกีต้องยอมเข็นสัญญาอาเครียในเบลลินปี 1892 (Treaty of Adrianople) ยอมรับความเป็นอิสระในการปกครอง แต่ทั้งนี้กรีซยังคงต้องจ่ายเงินกับตุรกีเป็นรายบัญชี เมื่อข้อตกลง เป็นเช่นนั้นชาวกรีซจึงไม่พอใจนัก และเมื่อมีการทำท่าว่ารุสเซียคงจะแทรกแซงอีก เพื่อจะตัดรุสเซียออก ไป มหาอันนาจึงเข้ามาตัดสินให้เด็ดขาด โดยบินบังคับให้ตุรกียอมให้เอกสารช้อย่างเต็มที่กับกรีซ ใน ปี 1832 กรีซจึงมีสิทธิปกครองตนเองอย่างเต็มที่

สลัด่านไม่ได้มีบัญญาอย่างไรกับชันต่างเข้ามาร่วมกันในจักรวรรดิเท่านั้น ยังมีการขัดแย้ง เรื่องอำนาจกับพากมอสเล็มด้วยกันเองอีกด้วย ซึ่งเป็นช่องทางอิกร桦การหนึ่งที่ทำให้มหาอันนาจเข้า แทรกแซงโดยง่าย อาลีปاشาสลัด่านแห่งเจนนินาซึ่งมีฐานะเป็นวัสดุภัณฑ์ข้าย้ายอำนาจขึ้นเรื่อยๆ จน เกือบเรียกได้ว่าดินแดนแอบชาอย่างทະເລອາຕົມືດົມອີສະວະในการปกครองเต็มที่ ด้วยการช่วยเหลือ ของฝรั่งเศส เมสเม็ต อาลี แห่งอิบีด์ได้ขยายกองทัพไว้อ ขยายอำนาจเข้าครอบครองชูคาน อารา-เบีย และเมื่อสั้นลงความประการเสียราชของกรีก อาลีได้เรียกร้องชีเรีย มอเรีย และครีต ซึ่งสลัด่านสัญญาจะให้แลกกับการช่วยเหลือครั้งก่อน กองทัพอิบีด์บุกเข้ามีเรียและสังคมชาวยา kobutak กว้างออกไปเรื่อยๆ มหาอันนาจเริ่มตกใจเมื่อกองทัพอิบีด์เข้าชูคาน กองทัพเตอรอกได้ และอาลีกำลังจะ สถาปนาตนเองขึ้นเป็นสลัด่าน

การกระทำของรัฐทั้งสองเท่ากับเปลี่ยนสภาพความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไปเลย จึงเป็น สิ่งแวดล้อมที่มหาอันนาจะต้องแทรกแซง แต่เพื่อมาอันนาจกำลังมีเรื่องวุ่นวายอยู่ในเบลเยียม ใน

ชั้นแรกของมีรุสเซียเพียงประเทศเดียวที่เข้าแทรกแซงอย่างริบจัง รุสเซียเริ่มไม่ไว้ใจท่าทีของประเทศเล็กๆ ในแหล่งบล็อกชันที่เกิดใหม่ เช่น กรีซ ได้ก่อตั้งมีความคิดที่จะรักษาอำนาจของเตอร์กิอาไว้ แต่ว่าจึงคิดขยายอิทธิพลเข้ามานำในภัยหลัง เมื่อรุสเซียเข้าแทรกแซง อังกฤษก็เริ่มไม่ไว้วางใจต่อสถานะการณ์ที่อาจจะผันแปรไป ปัลเมอสตันรัฐมนตรีต่างประเทศเห็นถึงอันตรายที่จะตามมา จึงได้เข้าร่วมมือกับฝรั่งเศสเข้าแทรกแซงครูร์กีในปี 1833 ได้นั่งคบให้อาลียองรับเชิร์รี คำสักระดับประเทศ ไทน์เป็นค่าตอบแทน และให้ถอยกลับไปอิบิป์ตามเดิม เท่ากับว่าอังกฤษได้ขัดอิทธิพลรุสเซียได้สำเร็จ และนำครูร์กีมาสู่วัฒธรรมตะวันตกตามเดิม แต่ก็ยังไม่สามารถฉีกสัญญาอุนเดีย สะเกลส์สี (Sokiar Skelessi ค.ศ. 1833) ลงได้

ในระยะปี 1833-1839 สุลต่านคำนึงถึงการแก้แค้นเมเยเมตอาลีโดยสม่าเสมอ ด้วยการช่วยเหลือของนายทหารปาร์สเซีย กองทัพของครูร์กีจัดได้ว่ามีสมรรถภาพมาก ในปี 1839 สุลต่านจึงได้ส่งกองทัพเข้าโจมตีฝ่ายอิบิป์ในเชิร์รี ทว่าอิบิป์มีฝรั่งเศสผู้หัวจ查ข้ายอย่างอ่อนน้อมถ่อมตน แต่ก็ต้องแพ้ ดังนั้นสุลต่านจึงไม่ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น อังกฤษถือว่าเป็นอันตราย ปัลเมอสตันได้สินใจว่าถึงเวลาแล้วที่อังกฤษจะต้องเข้าแทรกแซงเพื่อจะปกติทั้งรุสเซียและขั้นทางการขยายอิทธิพลของฝรั่งเศส อังกฤษได้เรียกประชุมมหาอำนาจ (ไม่รวมฝรั่งเศส) และข้อตกลงลอนดอน (Convention of London) จึงมีมหออำนาจร่วม เช่นเพียงอังกฤษ รุสเซีย และออสเตรีย ตามสัญญาได้บีบบังคับเมเยเมต อาลีให้รับดินแดนตอนใต้ของเชิร์รี และเมื่อฝ่ายนั้นตอบปฏิเสธ กองทัพเรือผสมของมหาอำนาจเข้าคุกคามทันที ในที่สุด เมื่อฝรั่งเศสถอนความช่วยเหลือไป เพราะเกิดความยุ่งยากภายใน เมเยเมต อาลีจึงจำต้องยอมรับสัญญาลอนดอน เพราะฉะนั้นนอกจากปัลเมอสตันจะกำจัดอิทธิพลของฝรั่งเศสไปได้แล้ว ยังประสบความสำเร็จในการฉีกสัญญาอุนเดียสะเกลส์สีอีกด้วย โดยการทำข้อตกลงเรื่องแคนบีใหม่ในปี 1841 (Straits Convention) โดยสุลต่านยินยอมบีดีช่องแคนบี บอสฟอรัสใน أيامสันติ ซึ่งนั้นหมายความว่า เรือรบรุสเซียหมดสิทธิ์ผ่านเข้าออกในช่องแคนบีสอง

สงครามไครเมีย (Crimean War ค.ศ. 1854-1856) สงครามไครเมียจัดได้ว่าเป็น สงครามที่สืบเปลือง ไว้ประโยชน์ ซึ่งไม่น่าจะเกิดขึ้น สาเหตุของสงครามเกี่ยวพันกับความทะเลาะ ทะเลยานของจักรพรรดินโปเลียนที่ 3 ของฝรั่งเศส การดำเนินนโยบายของรุสเซียต่อครูร์กี และความตื่นกลัวเกินกว่าเหตุของมหาอำนาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งอังกฤษ ในด้านรุสเซีย หลังจากนี้ ค.ศ. 1841 ชาวนิโคลัสที่ 1 แสดงออกอย่างเบ็ดเตล็ดเพยว่าไม่ต้องการจะรักษาอาณาจักรครูร์กีเอาไว้ต่อไป เหตุการณ์แวดล้อมยืนยันให้มหาอำนาจเข้าใจว่ารุสเซียจะทำลายครูร์กีลงเพื่อเพิ่มประโยชน์ฝ่ายตน รุสเซียกล่าวว่าครูร์กี

เป็น “คนเจ็บของยุโรป” และไม่มีหมาคนใดจะเยียวยาได้อีกแล้ว เมื่อครั้งที่นิโคลาสแสดงจีไปอังกฤษ (ค.ศ. 1844) ได้ทรงแนะนำกับบรรดานักวิชาการที่อังกฤษให้คัดลอกตาม ได้เสนอให้มีการแบ่งดินแดนต่างๆ โดยอังกฤษจะได้รับอิมพ์รีต คริสต์ ส่วนรัสเซียจะยึดดินแดนติดโนเบล (เพียงช่วงคราว) ส่วนวัลลีเซีย โมลดาเวีย บุล加เรีย และเซอร์เบียจะเป็นเอกสารชั่ต่อไปในความดูแลของรัสเซีย ซึ่งข้อเสนอห้าชาร์ได้ทรงยินยอมอีกรอบหนึ่งในปี 1853 ทว่าอังกฤษกลับไม่เห็นด้วย ด้วยเกรงไปว่าจะเป็นการเบิดช่องว่างให้รัสเซียขยายอำนาจเข้าควบคุมรัฐบาลข้างนอกและตะวันออกกลางในอนาคต ซึ่งการยึดครองดินแดนติดโนเบลจะทำให้รัสเซียเป็นผู้ควบคุมการเข้าออกในทะเลดำและอาเซียนแต่เพียงผู้เดียว ประการที่สองอังกฤษไม่คิดว่าตุรกีอ่อนแอมากดังที่รัสเซียกล่าว แต่คิดว่ารัสเซียพูดเกินความจริงเพื่อหาประโยชน์ไส่ตัวรัฐบาลของลอร์ดอเบเดน (Lord Aberdeen) จึงยืนยันไม่แบ่งแยกอาณาจักรตุรกี เหตุผลนี้จุบันที่นำประเทศต่างๆ เข้าสู่สหกรณ์ได้แก่การขัดแย้งอำนาจระหว่างฝรั่งเศสและรัสเซีย พระเจ้าจันโปเลียนทรงต้องการเสียงสนับสนุนอย่างมากจากกลุ่มแคนาดาลิกภายในประเทศ ได้ดำเนินงานเพื่อเอาใจกลุ่มนั้นตั้งแต่ก่อน โดยส่งคำขอเป็นผู้คุ้มครองวัดที่ฟังศพพระเยซูในเยรูซาเล็ม และวัดที่เป็นที่พระเยซูประสูตในเบอร์ลิน โดยอ้างว่าเป็นสิทธิ์ดั้งเดิมของฝรั่งเศส ซึ่งในปี 1853 ทางฝ่ายตุรกีก็ยินยอมอนุญาตให้เป็นไปตามคำขอ แต่รัสเซียได้ประท้วงมาและอ้างว่าทางกรีกขอรื้อถอนกษัตริย์ให้ความคุ้มครองอยู่แล้วพร้อมกันนั้นได้ส่งเจ้าชายเมนชิกอฟ (Menschikoff) ผู้ขาดความอ่อนน้อมไปยังคำขาดยังดินแดนติดโนเบล รัสเซียขอเป็นผู้คุ้มครองชาวคริสต์เดียนออร์ชอดอกซ์ทั้งหมดในอาณาจักรตุรกี ซึ่งหมายว่ารัสเซียจะมีโอกาสเข้าแทรกแซงกิจการทุกอย่างในตุรกีได้โดยง่าย ลอร์ดสตราฟฟ์ฟอร์ดเดอเรดคลิฟ (Lord Stratford de Redcliffe) เอกอัครราชทูตอังกฤษประจำกองสแตนด์โนเบล จึงได้รับคำสั่งให้เข้าแทรกแซงในเหตุการณ์ด้วย ได้ยืนยันให้ตุรกีปฏิเสธข้อเรียกร้องของรัสเซีย สุดท้ายในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1853 รัสเซียได้ส่งกองทัพเข้ามายังดินแดนติดโนเบล โมลดาเวียและวัลลีเซีย ดูเหมือนว่าสหกรณ์จะเกิดขึ้นแต่มีแนวทางว่าจะหลีกเลี่ยงสหกรณ์เมื่อตน กัน มหาอำนาจซึ่งประกอบด้วยอสเตรีย ปรัสเซีย ฝรั่งเศสและอังกฤษได้ร่วมประชุมกันที่เวียนนา และส่งข้อตกลงไว้ในนาม (Vienna Note) ไปยังรัสเซียและสหกรณ์ รัสเซียติดความในข้อตกลงไว้ในว่ามาน้ำหน้าจึงยินยอมตามข้อเรียกร้องของตน ตลอดจนถึงสิทธิ์ที่จะเป็นผู้คุ้มครองชาวคริสต์เดียนด้วย แต่ส่วนอังกฤษได้ติดความแต่ก่อนอื่นไปจึงสนับสนุนให้สหกรณ์เป็นผู้คุ้มครองชาวคริสต์เดียน รัสเซียจึงปฏิเสธที่จะยอมรับข้อความที่เปลี่ยนแปลงนี้และเมื่อรัสเซียมีถ้อยทัพออกไปตามข้อเรียกร้อง ตุรกีจึงประกาศสงคราม

ทั้งสองฝ่ายควรจะได้รับการค่าหนี้ในการก่อสงครามไม่ใช่เท่าๆ กัน นำไปสู่การเจรจาต่อรองที่ 3 คือการเพิ่มข้อเสียงเกียรติศักดิ์จากภารพ่ายแพ่องค์ตุรกี (รัสเซีย) ต้องการขยายผลประโยชน์ด้านการค้า

ในภาคตะวันออกของทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เพื่อเรียกเสียงสนับสนุนจากกลุ่มแ豺รอสติกภายใน และต้องการแก้แค้นชาวนิโคลัสที่ 1 เป็นส่วนตัวที่ไม่ยกย่องพระองค์เท่าที่ควร ส่วนชาวยอรุสเชียทุนหันเกินไป และไปคาดการว่าอังกฤษจะไม่เข้าร่วมสงครามเรือกินไป แต่ส่งความไม่สงบให้เป็นสังคมที่มีความหลากหลายของฝรั่งเศสและอังกฤษยินดีอยู่อย่างลับ ๆ ประชาชนของหงส์สองประเทศมองเห็นว่ารุสเชียเป็นประเทศเพื่อนบ้าน พากหัวรุนแรง ถ้าจะรักษาเสรีนิยมในยุโรปให้มีชีวิตยืนยาวต่อไป จะต้องสกัดรุสเชียไว้ให้อยู่ ซึ่งในเหตุผลข้อหลังถึงกับมีผู้วิจารณ์ว่ามีนาหนักมากกว่าข้ออ้างของอังกฤษเรื่องรักษาเส้นทางการค้าไปอินเดียเสียอีก

สังคมไม่สงบสุคelig; ด้วยสัญญาปารีส (Treaty of Paris ค.ศ. 1856) ตามสัญญาระบุว่า ทะเลด้านตะวันออกน้ำสากล เรือสินค้าของทุกชาติเข้าออกได้ท่านของเดียวกันแม่น้ำดานูน ขณะเดียวกันประเทศที่นี้ประเทศใดจะสร้างโรงงานสรรพุธหรือรบกวนที่นั่นไม่ได้ ควบไม่ถูกอาเวียและวัลลิเชียจะได้รับสิทธิ์ปกครองตนเองแต่ยังสังกัดอยู่กับตุรกี รุสเชียต้องยอมสละสิทธิ์ที่จะคุ้มครองพากพศกนิกรคริสเดียนของชุลต่าน โดยสุดต้านสัญญาว่าจะปรับปรุงสถานะของพากเหล่านี้ให้ดีขึ้น สรุปได้ว่าสัมพันธมิตรได้บรรลุจุดประสงค์ทุกประการ รุสเชียต้องพ่ายแพ้และอิทธิพลในแคนแนล บลลจ្យานก็ถูกสกัด แต่สันติภาพที่ได้มานี้ก็เป็นเพียงชั่วคราวเพื่อรออีกหนึ่งครั้งท่านนั้น

ในปี 1876 อันดุลยา米ตที่ 2 ชุลต่านองค์ใหม่ขึ้นครองราชสมบัติ เพราะพระองค์ปักครองอย่างเด็ดขาด เป็นคนใจร้าย การทารุณและการฆ่าพื้นจิงเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อคำสัญญาระหว่างนั้นรับปรุงฐานะของชาวคริสเดียนให้ดีขึ้นเป็นเพียงคำพูดในเศษกระดาษ ในที่สุดการปฏิวัติขั้นผู้ปักครองชาวเตอร์กีจึงเกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นในบอสเนีย เฮอร์เซโกวีนา มาซิโดเนีย บุล加เรีย เซอร์เบียหรือมอนเตเนโกร โดยเฉพาะอย่างยิ่งชาวบุล加เรียนได้มีพื้นที่ราชการเตอร์กีไปเป็นจำนวนมาก ก่ออันดุลยา米ตมีความคิดว่าจะต้องจัดการอย่างหนึ่งอย่างใดที่รุนแรงกับบุล加เรียลงให้ได้ เพื่อมิให้เป็นแบบอย่างต่อชนเชื้อชาติอื่น ๆ และเพื่อหักหน้ารุสเชียที่ให้ความสนับสนุนอยู่อย่างลับ ๆ ด้วย แต่ท่ารุณกรรมที่เกิดกับชาวบุล加เรียนกลับกระดุนชาวบุลยุโรปให้ต่อต้านเตอร์กามากขึ้น มติมหาชาติชาวรุสเชียเรียกร้องให้รัฐบาลเข้าช่วยเหลือ “พื้นอังชาวดีแลฟ” และ “พื้นอังคริสเดียน” ชาวยอเล็กซานเดอร์ที่ 2 ทรงประกาศว่าพระองค์ไม่สามารถจะทนดูเฉยอยู่ได้อีกต่อไป และถ้าไม่มีนา方案ใจได้ก็ต้องปฏิบัติการอย่างใด รุสเชียจะขอต่อสู้แต่โดยลำพัง และเมื่อรุสเชียสามารถทำความตกลงกับอสเตรียในการแบ่งเขตอิทธิพลในบลลจ្យานได้ กล่าวคือ รุสเชียจะไม่เข้าแทรกแซงการดำเนินงานของอสเตรียในบอสเนียและเฮอร์เซโกวีนา และรุสเชียจะไม่ถูกแทรกแซงเข่นกันในการขยายไปในรูมาเนียและบุล加เรีย ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1877 รุสเชียจึงประกาศสงครามกับตุรกี (Russo-Turkish War)

ชาวเชป มองเตเนกริน รูมานียน และบุล加เรียนเข้าช่วยรุสเซีย คินเดนแคนดันได้ พอก่อนถึงตะวันออกของบัลช่านจึงอยู่ในเขตอิทธิพลของรุสเซีย แต่ครุก์ก์สามารถตอบโต้กำลังคุกคาม ของรุสเซียได้อย่างไม่น่าเชื่อ ยกตัวอย่างทัพรุสเซียไว้ ในบุล加เรียถึงประมาณ 6 เดือน แต่ในเดือน มกราคม 1878 กองทัพรุสเซียตีได้ เข้ายึดอาเตรียโนเบลและกำลังจะเคลื่อนมาถึงคอนสแตนติโนเบล แต่เนื่องจากเกรงการแทรกแซงจากต่างประเทศ (อังกฤษ) รุสเซียจึงบีบบังคับให้สูญเสีย ยอมเซ็นสัญญาแซนสติฟานो (Treaty of San Stefano) ซึ่งระบุให้เซอร์เบีย มองเตเนโกร บุล加เรีย และรูมานียได้รับเอกราช พร้อมกันนี้จะสถาปนารัฐบุล加เรียขึ้น (Greater Bulgaria) ซึ่งประกอบด้วยรูมานีย และมาซิโดเนีย ส่วนครุก์จะเหลืออิทธิพลครอบครองเพียงคอนสแตนติโนเบล คินเดนส่วนใกล้เคียงที่ไม่มากนักและอัลบานีนีย ถ้าสัญญา้มีผลบังคับใช้เท่ากับว่าแก้บัญหาตะวันออกลงได้ แต่เกิดมีผู้ไม่พอใจ ซึ่งได้แก่กรีซ และเซอร์เบีย เพราะหงส่องรัฐต่างต้องการมาซิโดเนียเหมือนกัน ยิ่งกว่านั้นมหาอำนาจก็แสดงความไม่พอใจ อังกฤษมีภาริยาที่รุสเซียมีอิทธิพลหนึ่งในราชอาณาจักร ที่เกิดใหม่ เพราะจะมีผลให้รุสเซียควบคุมเส้นทางเข้าออกในทะเลเมดิเตอร์เรเนียน อังกฤษ ถึงกับส่งเรือรบไปยังคอนสแตนติโนเบลและมัลตา และรัฐสภายังผ่านกฎหมายเพิ่มภาษีเพื่อการสร้างรวมอิกด้วย ส่วนออสเตรียต้องการเอเจียน และอาจเป็นชาโอลนิก ซึ่งตามสัญญาทำให้กลับเป็นสิงไกลสุด เอ้อม ยิ่งกว่านั้นการก่อตั้ง “รัฐบุล加เรีย (ใหญ่)” เป็นการขัดต่อข้อตกลงเดิมที่ว่าจะบังกันการก่อตั้งใหญ่ มหาอำนาจจึงมีความเห็นตรงกันที่จะขัดขวางรุสเซีย จึงพร้อมใจกันปฏิเสธที่จะยอมรับสัญญาแซนสติฟานो และในที่สุดถึงจะไม่พอใจรุสเซียก็จำต้องยอมตาม

มหาอำนาจเรียกประชุม 6 ชาติ ที่เบอร์ลินในฤดูร้อนของปี 1878 (Congress of Berlin) บิสมาร์คทำัวเป็นผู้ไกล่เกลี่ยอย่างเต็มที่ จากที่ประชุมคงจะยินยอมในข้ออื่นๆ ยกเว้นการก่อตั้งประเทศบุล加เรีย (Greater Bulgaria) และในที่สุดจะแบ่งคินเดนบุล加เรียทั้งหมดเป็น 3 ส่วน ส่วนที่เป็นบุล加เรีย (หนึ่งอุกุเบาลช่าน) จะได้รับสิทธิการปกครองตนเอง อัญญาภัยได้อำนาจกรอบโคมัน รูเมเนียตะวันออก (Eastern Rumelia) ซึ่งอยู่ตอนใต้ของภูเขา และรวมถึงชายฝั่งทะเลเดียวจังหวัดอยู่ในอำนาจของครุก์ แต่จะอยู่ภายใต้การปกครองของหน่วยปกครองพิเศษ และส่วนที่สามคือ มาซิโดเนีย จะอยู่ภายใต้การปกครองของครุก์พร้อมด้วยคำนั้นสัญญาจะทำการปฏิรูป นอกจากนั้นจากข้อสัญญา รูมานียจะได้รับเอกราชและยังได้รับคินเดนส่วนใหญ่ของ Dobrudja บนปากแม่น้ำดานูบเพิ่มอีก แต่จะต้องยินยอมยกถอนได้ของเบลเกรดให้รุสเซีย เชอร์เบียและมองเตเนโกรจะได้รับเอกราชด้วย แต่จะมีเขตแดนลดลงจากที่เคยระบุไว้ในสัญญาแซนสติฟานो ออสเตรียจะยึดครองบอสเนียและเซอร์-

เชโกวีนา และมีสิทธิ์ตั้งกองทหารในชาจักรของโนวิมาชา อังกฤษจะได้ปักครอง กางไชปรัส ควบคุณ ทะเตเมดิเตอร์เรเนียนจนถึงกองสองสูเอซและจนถึงช่องแคบดาวร์ตะแแนส ส่วนรัสเซีย ได้รับเบสสารานะยิ อิกครั้งหนึ่ง (เคยเสียไปในปี 1856) และได้รับเมืองเล็กๆ แทนคอเคชช์

บิสมาร์คได้ชี้อว่าเป็น “honest broker” ซึ่งก้ามัน้ำที่นายหน้าได้ดี ได้ช่วยขอสหราชียัง การอ่อนย่างเต็มที่ แต่จะเป็นผลร้ายกันเยรมันในวันหน้าที่ไปบินบังคับรัสเซียเพื่อนเก่า ออสเตรียยังการ ไม่ได้ลงทุนลงแรงเดยในสหกรณครั้งนี้ (Russo Turkish War) แต่กลับได้บอสเนีย—เยอรมันเชโกวีนา และเขตทหารในชาจัค ในขณะที่รัสเซียทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างแต่กลับไม่ได้ผลลัพท์เท่าที่หวัง นอกจาก นั้นเขตอิทธิพลที่ออสเตรีย—ยังการได้รับจะมีผลทำให้เซอร์เบียถูกแยกออกจากมอนเตเนโกร จะทำให้ เซอร์เบียตกมาอยู่ภายใต้เขตอิทธิพลของออสเตรียโดยปริยาย และเซอร์เบียกับออสเตรียจะถูกตามมาเป็น ศัตรูคู่แค้นที่จะต้องจัดการกันลงให้ได้ จากกองเกรสรแห่งเบอร์ลินเข่นกันงานของดิสรา里的ได้ชื่อว่า “Peace with Honour” ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากประชาชนภายในประเทศ ในขณะที่อังกฤษ อะหังความรู้สึกชาตินิยมของชนเชื้อชาติต่าง ๆ ในบล็อกช่าน มองเห็นว่าเป็นกลโongของรัสเซีย การตัด ชนใจเกี่ยวกับนโยบายในแหล่งบล็อกช่านของอังกฤษเพียงต้องการจะต่อต้านรัสเซีย และเพรษมีความคิด ว่าจะต่อต้านรัสเซียได้ด้วยวิธีการทางด้านการทหารเท่านั้น ทำให้อังกฤษขัดขวางโครงการ “Big Bulgaria” เพราะในทศนาของอังกฤษเห็นว่าเป็นเครื่องมือของรัสเซียเพื่อจะไปยังคอนแคนติโนเปิล อังกฤษถึงกับวางแผนจะใช้ไชปรัสเป็นฐานทัพสำคัญอันน่าจารุสเซีย ไชปรัสเป็น “key of Western Asia” จะเป็นฐานทัพให้อังกฤษเข้าอาเเรย์โนเบิล อังกฤษได้ตกลงกับสหสุดต้านว่า ถ้ารัสเซียผนวก Kars, Batum และ Ardahan อังกฤษจะเข้าไชปรัส และจะสนับสนุนสหสุดต้านเต็มที่ ซึ่งในที่สุดเมื่อ รัสเซียมีท่าที่ว่าจะเข้าครอบครองดินแดนดังกล่าว อังกฤษจึงได้ส่งเรือรบเข้าไชปรัส ด้วยเหตุผลทาง ด้านการเมืองอังกฤษลงเรือในตัวอัลจุญามิต และชาวต่างกว่าจะปักครองชนเชื้อชาติต่างๆ ในอาณา จักรเป็นอย่างตี คำว่า “Peace with Honour” จากกองเกรสรแห่งเบอร์ลินของดิสรา里的 จึงเป็นผลงาน ที่เตรียมทำสังคมมากกว่า เนตุการณ์จึงเป็นเรื่องเดียวกับกองเกรสรแห่งเวียนนา คือมหาอำนาจค้านนึง ถึงแต่ความมั่นคงด้านยุทธศาสตร์มากกว่าความรู้สึกเรื่องชาตินิยม การจัดระเบียบเรื่องพรบแคนนิได้ คำนึงถึงเชื้อชาติ ถ้าจะขัดกับผลประโยชน์ของตน ดังนั้นข้อตกลงเบอร์ลินจึงกล้ายเป็นไฟสุมขอนใน บล็อกช่าน ยังกว่านั้นยังทั้งอาณาจักรอตโตมันไว้ในสภาพที่แล้วร้ายกว่าเดิม เก็บจะไม่มีสภาพเอกสาร เหลืออีก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องนโยบายภายในหรือภายนอก และได้รับชัยชนะที่มีอยู่แล้วให้แน่นยืนชัน ไม้อีก

ผู้จะกล่าวโดยที่จริงครุกีเงิร์กมิได้นึงนอนใจต่อเหตุการณ์ในจักรวรดิ พยายามจะเน้นย้ำ รังอ่านอาจที่ตนเคยมืออยู่อย่างสุดกำลังเหมือนกัน หังด้วยชูวนการที่จะปฏิรูปประเทศด้วยวิธีการตะรันตก และวิธีการด้วยมือที่ก็ชี้แบบเก่า เช่น สเมียสุลค่านเซเมินที่ 3 (Selim แห่ง ค.ศ. 1789—1807) ได้ปรับ ปรุงกองทัพให้เป็นแบบตะวันตกแต่ถูกกลบปลงพระชนม์สันไป สเมียของอับดุล เมจิด (Abdul Mejid ค.ศ. 1839—61) ครุกีพยายามปรับปรุงประเทศครั้งใหญ่อีก เรียกว่าโครงการ Tanzimat ได้มีกฤษฎีกา หลายประการออกมาเปลี่ยนแปลงระบบการปกครองในหลายด้าน โดยมีจุดประสงค์เพื่อนำประเทศไปสู่ วัฒนธรรมแบบใหม่ เช่น ตะวันตก แต่ เพราะความยุ่งยากยังมีอยู่อีกมาก หังอุปสรรคด้านคนชัดข่าว และเรื่องการเงิน รัฐบาลมีปัญหาเรื่องหนี้สินเดินดึ้งแต่สเมียสองคราไม่สามารถเมียอยู่แล้ว ดังนั้นบันปลาย สุดท้ายโครงการพัฒนาประเทศ Tanzimat จึงมาถึงจุดจบ นักปฏิรูปไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ ได้พยายามต่อ กัน และทำงานปฏิวัติขึ้นในปี 1876 มีประกาศใช้รัฐธรรมนูญแบบตะวันตก ได้มีการเรียกประชุมรัฐสภา แห่งชาติ แต่ก็เป็นไปเพียงช่วงระยะเวลาอันสั้น สุลต่านอับดุล ฮามิดที่ 2 (Abdul Hamid II ค.ศ. 1876—1909) ได้ประกาศยุบสภา ยกเลิกรัฐธรรมนูญ และนำเอาการปกครองระบบเดิมจากการ แบบเก่าเข้ามาใช้อีก แต่ความผิดพลาดของสุลต่านที่ไม่สามารถลดความตึงเครียดทางการเมืองภายใน จักรวรดิ และการเบ็นหนี้สินล้นพันตัวได้ การปฏิวัติจึงเกิดขึ้นอีกการปฏิวัติครั้งใหม่มีแนวความคิด เรื่องชาตินิยมเข้ามาผสมด้วย มีทัศนะคิดใหม่ที่สนับสนุนการปฏิวัติ การเปลี่ยนแปลงทางสังคมด้วย วิธีการที่รุนแรงเกิดขึ้นมากนัย ที่สำคัญได้แก่ IMRO (International Macedonian Revolutionary Organization) Union or Death และ Black Hand เป็นต้น การปฏิวัติครั้งใหม่เกิดขึ้นในครุกีภายใต้ การนำของพวกเดอราห์นุ่ม (Young Turk) แต่ทุกอย่างก็สลายลงสิ้นเมื่อรัฐบาลยังคงไม่สามารถควบคุม สถานการณ์ในจักรวรดิ และสังคมกล้ายเป็นสี้ธรรมชาติ จนมาถึงสังคมโนลกครั้งที่ 1

จุดวิกฤตการของสังคมโนลกครั้งที่ 1 อยู่ที่การอาร์ชดยุคอสเตรียนถูกกลบปลงพระชนม์ ที่เมืองเจ็ก ฯ ทางตะวันตกเฉียงใต้ของยุโรป สัญญาลับต่าง ฯ ของมหาอำนาจทำให้บัญญาขยายกว้าง ออกไป แต่ก็ยังไม่ได้อธิบายว่า ทำในมหายาประเทศซึ่งคำนึงถึงบัญหาตะวันออกมากถึงขั้นนั้น หังนี้เพรเว ทุกประเทศมีผลประโยชน์หรือคิดว่ามีผลประโยชน์ หรือคิดว่าทำสังจะมีผลประโยชน์ในแรมบลช่าน และผลประโยชน์ต่าง ฯ เหล่านี้ จะคงอยู่ต่อไปถ้าอาณาจักรอตโตมันยังคงอยู่ จะต้องไม่เกิดช่องว่าง ทางการเมือง หรือช่องว่างทางอำนาจจากเกิดขึ้นได้ ดังนั้นไม่ควรจะมีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงในแรมบลช่าน หรืออาณาจักรอยอตโตมัน

รัสเซียดูจะเกี่ยวกับอุบัติการณ์ในแรมบลช่าน นโยบายต่างประเทศของรัสเซียที่มีมา มีจุด ประสงค์ที่จะทางออกทางออกทาง เจิงต้องการมืออิทธิพลเหนือช่องแคบดาวร์คแนล และฟอร์ส เพื่อ

จะได้ออกสู่ทະເສເມດເຕົອງເວເນີຍໄດ້ຍ່າງປລອດກັຍ ແລະເພື່ອບ້ອງກັນມີໄທອັນຕຣາຍໃດໆ ທີ່ຈະກຳຕໍ່ກາຍເຂົ້າໄຫະເຄົດໄດ້ ຮູສເຊີຍຈິງກ່າວວ້າອັນສຶກທີໃນດິນແດນແກນບັລ້ຂ່ານເສມອນາ

ອັກຖຸທີ່ຕ້ອງກາຈະກ້າວເອົາທີ່ພລຽສເຊີຍອອກໄປຈາກແຫລມບັລ້ຂ່ານເພຣະແຫລມບັລ້ຂ່ານອູ້ບັນເສັ້ນທາງທີ່ຈະໄປຢັງອິນເດີຍ ແລະດີ່ນແມ່ຈະຫຼຸດຄລອງສຸເອະເຮີຍນວຍແລ້ວ ອັກຖຸທີ່ຍັງຄົງຄໍານຶ່ງດີ່ງຄວາມປລອດກັຍຂອງເສັ້ນທາງກາຈະກ້າວຍູ້ນ໌ເອງ ມີຄວາມຕ້ອງກາທີ່ຈະເຂົ້າຄວບຄຸມຜົ່ງທະວັນອອກຂອງທະເສເມດເຕົອງເວເນີຍໂດຍເຄື່ອນໄຫວ ຜົ່ງຂັ້ອຕ່ອນເນື່ອງກີ່ຄົດຕ້ອງກາຈະກ້າວໃຫ້ເສັ້ນທາງເຕີນເວຼຸມຜ່ານຂ່ອງແຄບຄາວົກະແນລ ປຶກຕາຍສໍາຮັບປະເທດອືນ ຍົກເວັນອັກຖຸເພີ່ງປະເທດເດີຍວ

හລັງຈາກນີ້ 1866 ອອສເຕຣີຍ—ຢັງກວົງປຸງຄວາມສນໃຈມາທີ່ແຫລມບັລ້ຂ່ານ ຕ້ອງກາຈະຈ່າຍດິນແດນເພື່ອກຸ້ອໍອໍເສີຍທີ່ເສີຍໄປໃນສົງຄຣາມສະໂດວາ ມີໜາຍຄຣັງທີ່ນັກການເມືອງໂມໝາພາທີ່ຈະຄວບຄຸມປາກແມ່ນ້ຳຕານູນ ທີ່ຈະເປີດເສັ້ນທາງໄປຢັງຈາໂລນິກາ (Salonika) ດັ່ງນັ້ນອອສເຕຣີຍ—ຢັງກວົງຈີ່ງເບີນອີກປະເທດທີ່ນີ້ທີ່ຕ້ອງກາຈະກັນຮູສເຊີຍອອກໄປຈາກຍ່ານນີ້

ຝ່ຽວເສີມີຜລປະໂຍ່ຈົນທັງການກາຈະກ້າວຍ່າງນາກມາເບີນເວລານານັ້ນກັບອາພາຈັກຮອດໂຕມັນ ໄດ້ລົງທຸນໄປນາກຫລັງຈາກສົງຄຣາມໄຄຣເມີຍ ດີ່ນແມ່ວ່າຜລປະໂຍ່ຈົນທັງການກາຈະກ້າວຍ່າງໄມ່ພົວພັນກັບເວົ່ອມີສຶກທີ່ເຫັນອິນແດນໃນແຫລມບັລ້ຂ່ານ ແຕ່ຝ່ຽວເສີມເຮັດກ່ອງທີ່ຈໍາຈະຕ້ອງຮູ້ຄົງການເປົ້າລື່ອນແປ່ລົງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ

ເຍ່ອມນີ້ຜລປະໂຍ່ຈົນໃນທາງຮຄໄຟສາຍເບວຣິລິນ—ແບກແດດ ແຕ່ຍັງໄມ່ຄໍລົກທ່າຝ່ຽວເສີ ແລະຍັງເບີນບໍ່ຢູ່ທາງການເມືອງນາກກ່າວເສຣະງູກົງ ອົດາລີໄມ້ຜລປະໂຍ່ຈົນຍ່າງໄດ້ໃນອາພາຈັກຮອດໂຕມັນ ເຊຍ ຕ້ອງກາແຕ່ກວົງໂປລີ ແຕ່ກັ່ງໄມ່ສົມປະສົງຄົດກາສລາຍຕົວຂອງອາພາຈັກຮອດໂຕມັນ

ຜລປະໂຍ່ຈົນຕ່າງໆ ຂອງນຽດມາຫາວ່ານາຈັຍັງຜູກພັນຮັບຮ້ອນກັບຄວາມຮູ້ສຶກທັນຍົນຂອງນຽດມາຮູ້ໃນແຫລມບັລ້ຂ່ານອີກ ເຊັ່ນ ອັນບາເນີຍ ບຸລກເຮີຍນ ເຊີ່ບ ເບີນຕັ້ນ ຈົນໃນທີ່ສຸດທ່ານໄໝໄໝ ແກ້ນບໍ່ຢູ່ທາທີ່ເກີດຂຶ້ນໄດ້ ແລະຢູ່ກ່າວເຫັນກົດຕ່າງໆ ນໍາເຂົ້າສູ່ສົງຄຣາມໂລກເບີນຈາກສຸດທ້າຍ